

*Tanácsok,
időszereűségek,
érdekességek*

2021
I.-IV. negyedév

I. negyedév

KEDVES SZOMBATISKOLAI MUNKATÁRSOK

A szombatiskolai segédanyagot tartjátok most a kezetekben. Mindnyájan tudjátok, hogy az emberek mindig a legjobbat adták Istennek. Kérünk benneteket, hogy e gondolat tudatában szervezzétek meg a szombatiskolát és végezzétek a szombatiskolai szolgáltatásokat. Ez az anyag istentiszteleti irányadóként szolgálhat, amennyiben előzőleg átolvassátok, áttanulmányozzátok. Ebben az évben külön szövegeket válogattunk a „Krisztus példázatai” c. könyvből. Meggyőződésünk, hogy ezeknek a szavaknak a meghallgatása és végrehajtása nagy változásokat hoz mind a személyes életpasztorátunkban, mind az egyházi közösségeinkben. A hatás sokkal nagyobb lesz, ha úgy készülünk, hogy ismerjük a tartalmát, ahelyett, hogy szombat reggel találkozni vele először, néhány perccel azelőtt, hogy felolvassánk/elmondanánk. Imánk és óhajunk, hogy „mindent Isten dicsőségére műveljünk”. Szabadon fordulhattok hozzánk a kérdéseitekkel, és ha segítségre van szükségetek, akkor is a rendelkezésükre állunk.

Želimir Stanić, a Délkelet-Európai Unió Szombatiskola és Személyes Szolgáltatások osztálytitkára

2021. január 2.

1. PÉLDÁZATOK – A LELKI IGAZSÁGOK SZEMLÉLTETÉSÉNEK ALAPJAI

„Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nékik, Hogy beteljék amit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitéárom, amik e világ alapítása óta rejtve valának.” (Máté 13,34-35)

A Megváltó példázatai megmutatják, hogy mi is a „magasabb műveltség”. Krisztus feltárhatta volna az emberek előtt a tudomány leg-

mélysegebb igazságait. Elárulhatott volna olyan titkokat, amelyek megértéséhez hosszú századokon át tartó kutatásra és kemény munkára volt szükség. Az emberi gondolkozást az idők végéig foglalkoztató és felfedezésekre ösztönző tudományos ötleteket is adhatott volna. Krisztus azonban nem ezt tette. Nem mondott semmit azért, hogy az emberi kíváncsiságot kielégítse, sem pedig azért, hogy a világi nagyság felé kaput nyitva, eleget tegyen a becsvágyának. Az emberek értelmét minden tanításában a Végtelen Értelemmel kapcsolta össze. Nem bízta őket az Istenről, Igéiről és műveiről kialakított emberi elméletek tanulmányozására. Inkább arra tanította őket, hogy szemléljék a műveiben, Igéjében és gondviselésében megmutatkozó Istent.

Krisztus nem elvont elméletekkel foglalkozott, hanem olyanokkal, amelyek nélkülözhetetlenek a jellem fejlődéséhez, és fogékonyabbá teszik az embert Isten megismerésére, alkalmasabbá a jó cselekedetekre. Az életmódot és az örökkévalóságot érintő igazságokról beszélt az embereknek.

Jézus minden szívhez utat keresett. A sokféle példázattal nemcsak különböző oldalról mutatta be az igazságot, hanem különböző életfel-fogású hallgatóira is hatást gyakorolt. A mindennapi életüket körülvevő képekkel felkeltette érdeklődésüket. Hallgatói közül senkit sem mellőzött, és senkit sem felejtett ki. A legegyszerűbb, a legbűnösebb is meghallotta tanításaiban azt a hangot, amely együttérzéssel és szeretettel szólt hozzá. (KP, 11-13)

Elmélkedésre és cselekvésre: Mít tanulhatunk meg Krisztus tanítói módszereiből? Foglalkozunk-e azzal, ami fontos a karakterfejlődés szempontjából, és ami segít nekünk jót tenni? Vajon mindenki ugyanolyan értékesnek érzi magát a társaságunkban?

2021. január 9.

2. A HITETLENSÉG VAGY A HIT MAGVA?

„A magvető az ígét hinti.” (Márk 4,14)

Krisztus azért jött, hogy elhintse a világban az igazság magvát. Az ember bűnbeesése óta a sátán állandóan a tévelygés magvát veti. Először is hazugsággal kerítette hatalmába az embert. Most is arra törekszik, hogy Isten országát itt e földön legyőzze, és az embereket a maga

uralma alá vonja. ... Az evangélium sok állítólagos prédikátora szerint nem az egész Biblia ihletett. Az egyik bölcs ember elveti az egyik részt, a másik pedig megkérdőjelezi a másikat. Saját véleményüket az Ige fölé helyezik. Az Írást csupán saját tekintélyükre építik, és megfosztják isteni hitelességétől. Így szórják szét a hitetlenség magvait, mert az emberek összezavarodnak, és nem tudják, mit higgyenek. Sok olyan hittétel van, amelyet nem fogadhatunk el. (...) Azt tanította, hogy Isten Igéjét mindenkinek meg kell értenie. A Szentírást kétségbevonhatatlan tekintélynek vallotta. Nekünk is ezt kell tennünk. A Bibliát a végtelen Isten beszédeként, minden vitás kérdés megoldójaként, hitünk alapjaként kell kezelnünk.

Krisztus Isten atyai szeretetéről és túlaradó kegyelméről tanított legszívesebben. Sokat beszélt az Atya jellemének és törvényének szentségéről. Az Utat, az Igazságot és az Életet kínálta az embereknek a maga személyében. Krisztus szolgái is ezekről beszéljenek! (...) Ha Isten Igéjétől elfordulunk, és csakis Isten Lelkét nélkülöző emberek írásait olvassuk, akkor értelmünk nem fejlődik; nem fogja fel az örök igazságok mélységes, átfogó elveit, és csupán a megszokott dolgok megértésére válik alkalmassá, a végtelen dolgok utáni vágya csökken, képességei beszűkülnek, és egy bizonyos idő után képtelenek tágulni.

A Biblia tekintélyét aláásták, és ezért a lelkiiségre nem helyeznek olyan súlyt. Ma sok szószéki prédikációból hiányzik a lelkiismeret-ébersztő és lélekelevenítő mennyei kinyilatkoztatás. A hallgatók nem tudják elmondani: „Avagy nem gerjedezett-e szívünk mibennünk, mikor nekünk szóla az úton és mikor magyarázá nekünk az írásokat?” (Luk 24,32). Sokan kiáltanak az élő Istenhez, közelségére vágyakozva. (...) Emberi állításoknak és elgondolásoknak nincs súlyuk. Szóljon Isten szava az emberek szívéhez! A csupán hagyományt, emberi elméleteket és szabályokat ismerők hadd hallják meg annak hangját, aki megújíthatja lelküket az örök életre! (KP, 21-23)

Elmélkedésre és cselekvésre: A tapasztalataitok szerint, milyen hely illeti meg a Szentírást? Van elég időtök arra, hogy odafigyeljétek annak igazságaira és tanulságaira? Megengeditek-e, hogy szóljon hozzátok és vezessen benneteket az életetek útján?

2021. január 16.

3. A SZÍVBE ELVETETT IGAZSÁG ELRABLÁSA

„Az útfélen valók pedig azok, akiknek hintik az igét, de mihelyst hallják, azonnal eljön a Sátán és elragadja a szívükbe vetett igét.” (Márk 4,15)

Az útfélre vetett mag Istennek a figyelmetlen hallgató szívébe hulló igéjét példázza. (...) lelki képességek megbénulnak. Az ember hallja az igét, de nem érti. Nem ébred rá, hogy neki szól. Nem látja meg, hogy mire van szüksége, és hogy milyen veszély fenyegeti. Nem fogja fel Krisztus szeretetét, és nem veszi figyelembe kegyelmi üzenetét, mintha reá nem is vonatkozna. Sátán és angyalai jelen vannak az evangelizáló összejöveteleken. Miközben a menny angyalai igyekeznek Isten Igéjével hatni a szívekre, az ellenség is résen áll, hogy az Igét hatástalanítsa. Miközben Krisztus vonzza az embert szeretetével, Sátán megkísérli annak a figyelmét elterelni, akiben vágy ébredt a Megváltó után. Evilági elképzelésekkel köti le gondolatvilágát. Bírálgatásra készíti, vagy kétséget és hitetlenséget sugall. A hallgatók talán kifogásolják a szónok stílusát vagy gesztusait, és ezekkel a hibákkal foglalkoznak. Az igazság, amelyre pedig szükségük lenne, és amelyet Isten könyörületből küldött nekik, nem kelt bennük tartós benyomást.

Sátánnak számos segítőtársa van. Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, segítenek a kísértőnek mások szívéből kilopni az igazság magvait. Isten Igéjének hallgatói közül sokan bírálgatják otthon a prédikációt. Ítéletet mondanak róla, mint valamilyen oktató vagy politikai tárgyú előadásról. A tanítást, amelyet Istennek hozzájuk szóló beszédeként kellene fogadniuk, komolytalan, gúnyos megjegyzésekkel illetik. A lelkész jellemét, indítékait, tetteit és hittestvéreik magatartását alaposan megtárgyalják. Pletykák, rágalmak és szigorú bírálatok hangzanak el, mégpedig megtéretlen emberek előtt. Gyakran a szülők saját gyermekeik füle hallatára is így beszélnek. Így aláássák az Isten követői és üzenetük iránti tiszteletet. Sok embert arra tanítanak, hogy ne tulajdonítsanak fontosságot még Isten Igéjének sem. Így nevelődik sok fiatal hitetlenné olyan családban, amelynek tagjai kereszténynek vallják magukat. A szülők azt kérdezik, hogy miért nem érdekli gyermekeiket az evangélium, és miért kérdőjelezzik meg a Biblia igazságait.

Csodálkoznak azon, hogy olyan nehéz erkölcsi és vallási dolgokkal hatni rájuk. Nem látják, hogy saját példájuk keményítette meg gyermekeik szívét. A jó mag nem talált olyan helyet, ahol gyökeret verhetett volna, és Sátán elragadta. (KP, 24-25)

Elmélkedésre és cselekvésre: Kérjünk Istentől bölcsességet és erőt, hogy az emberekre, de különösen a gyermekeinkre és ifjúságunkra gyakorolt hatásunk pozitív legyen. Ne legyünk senki számára a botránkozás köve!

2021. január 23.

4. A SZERETET: ÁLDOZATKÉSZSÉG

*„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.”
(1Ján 4,8)*

Krisztus teljes odaszentelődést, osztatlan szolgálatot kíván. Szívünket, értelmünket, lelkünket és erőnket igényli. Ez az igazi keresztény élet, a szentség feltétele. Ne dédelgessük önünket. Aki önmagának él, az nem hívő keresztény. Kövessük eljárásunkban a szeretet elvét. Isten kormányzata mennyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztény ember jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni a próbát és leküzdeni a kísértést. A szeretet áldozatokban mutatkozik meg. A megváltás terve áldozatra épült - áldozatra, amely olyan széles, mély és magas, hogy nem lehet megmérni. Krisztus mindent odaadott értünk, és akiben Ő lakik, az kész mindent feláldozni Megváltójáért. Az Ő megdicsőítését minden másnál fontosabbnak tartja. Ha szeretjük Jézust, akkor érte akarunk élni, neki szolgálni és hálával áldozni. A fárasztó munkát is könnyűnek találjuk. Érte kívánunk dolgozni és áldozni. Vele együtt vágyakozunk lelkek megmentésére. Ugyanolyan mélységes szeretettel sóvárogjuk üdvösségüket, mint Ő.

Ez Krisztus vallása. Ha nem ütjük meg ezt a mértéket, magunkat csapjuk be. Sem az elméleti igazság, sem pedig a tanítványság színlelése nem ment meg egyetlen lelket sem. Nem tartozunk Krisztushoz, ha nem vagyunk teljesen az övé. A lágymeleg keresztény nem tudja céljait következetesen megvalósítani, és törekvéseiben állhatatlan.

Köves talajjal jelképezett hallgató az, aki megpróbál önmagának is és Krisztusnak is szolgálni. És amikor jön a próba, elbukik. (KP, 27-28)

Elmélkedésre és cselekvésre: Pillantsunk be a szívünk mélyére. Van-e olyan része, amelyet még nem helyeztünk Isten oltárára? Ne engedjük meg, hogy a félszívűség teljesen elvonjon bennünket Isten szeretetétől, amely az Úr Jézusban tökéletesen kifejezésre jutott.

2021. január 30.

5. „MINDEN GONDOTOKAT Ő REÁ VESSÉTEK...”

*„Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.”
(1Pét 5,7)*

Az emberiségnek nincs egyetlen olyan osztálya sem, amelyet ne kísértene az evilági gondok. A szegényeket a nehéz munka, a nélkülözés, a nyomortól való rettegés nyugtalanítja és terheli. A gazdagok a veszteségektől félnek, és tele vannak aggodalmaskodással. Krisztus azt mondja, hogy tanuljunk a mező virágaitól. Számos követője azonban nem gondol a virágok tanítására, és nem bízik abban, hogy a Megváltó szüntelenül gondot visel róla. Krisztus nem hordozhatja e bizalmatlanok terhét, mert nem vetik reá. Így az élet gondjai, amelyek miatt vigaszt és segítséget kellene nála keresniük, elválasztják őket tőle.

A Szentírás óv a lustaságtól. „Az igyekezetben ne legyetek restek” (Róm 12,11) - mondja. Szorgalmasan kell dolgoznunk, hogy segíthessük a nélkülözőket. A hívőknek is szükséges dolgozniuk, eladniuk és venniük, de lehet vétkezés nélkül is kereskedni. Sok embert azonban annyira leköt az üzlet, hogy nincs ideje imádkozni, nincs ideje a Bibliát kutatni, nincs ideje Istent keresni és szolgálni. Szívükben néha vágy támad a szentség és a menny után; de nincs idejük, hogy a zajgó világtól elvonulva, Isten Lelke magasztos és parancsoló kijelentéseire figyeljenek. A világ dolgai az első helyre kerülnek, míg az örökkévalóság mellékessé válik. Az Ige magva nem tud termést hozni, mert a lélek a világiasság töviseit táplálja.

Sokan - akik egészen más célokért küzdenek - hasonló hibába esnek. Mások javát keresik. Feladataik sürgősek. Sok a kötelezettségük, és a munka kiszorítja az imát. Nem ápolják az Istennel való közösséget ima és igetanutmányozás útján. Elfelejtik Krisztus szavait: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Ján 15,5). Nem Krisztus útját járják, és életükben, amelyet nem hat át Krisztus hatalma, az önző „én” jellemvonásai mutatkoznak meg. Szolgálatukat az uralomvágy és a megtéretlen szív durva, csúf vonásai rontják meg. Ez a keresztyén szolgálat eredménytelenségének egyik fő oka. (KP, 29)

Elmélkedésre és cselekvésre: Vajon ma is nyomasztanak benneteket a gondok? Miért ne kérnétek meg éppen most az Urat, hogy vegye át súlyos terheteket. Ő kész megtenni, kész felkészíteni és szabadabbá tenni benneteket a szolgálatra, melynek végzése közben mennyei örömet fogtok tapasztalni.

2021. február 6.

6. MIT TEHETÜNK AZÉRT, HOGY ÉLETÜNKBEN FELÉLEDJEN AZ IGAZSÁG?

„Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40,8)

A példázatban említett „tisztá és jó szív” nem büntelen szív, mert az evangélium az elveszetteknek szól. „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre” (Márk 2,17). A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. Őszintén vágyik az igazság megismerésére, hogy követhesse. (...) Az őszinte tanítvány a Szentírást Istennek hozzá intézett beszédéként fogadja. Megremeg az Ige szavára, mert az élő valóság számára. Figyelmesen, nyitott szívvel hallgatja. Az igazság megismerése nem annyira jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágnak. Isten Lelke kitarja nekik az igazság gazdag tárházát.

Nem elég csak hallgatni és olvasni az Igét. Aki áldást akar meríteni az Igéből, annak elmélnednie kell a hallott igazságon. Figyelmesen és imádkozó szívvel kell kutatnia az igazságot, és jól át kell itatódnia a szent kinyilatkoztatások szellemével.

Isten arra szólít, hogy foglalkozunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy elmélnedjünk szeretetén és irgalmán; hogy tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és megszenteltebb vággal sóvárgunk szívünk és gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk az Istennel való közösséget, lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átfőmálódik. A keresztény is türelemmel várja, hogy Isten Igéje gyümölcöt teremjen életében. Amikor könyörgünk a Lélek ajándékaiért, Isten sokszor úgy válaszol imánkra, hogy e gyümölcsök megéréséhez alkalmas körülmények közé helyez. Mi pedig, nem értve szándékát, csodálkozunk és kétségbeesünk. A kegyelmi ajándékok azonban csak úgy fejlődhetnek ki, ha követik a növekedés és gyümölcstermés menetét. A mi feladatunk elfogadni Isten szavát, és szilárdan ragaszkodni hozzá, teljesen alávetve magunkat irányításának, és akkor szándéka valóra válik bennünk. (KP, 34-36)

Elmélnedésre és cselekvésre: Kérjük Istentől a szándék és a szív tisztaságát. Látjuk ugyanis, hogy ez elengedhetetlen ahhoz, hogy megértsük az Igét, és hogy az bennünk életre keljen. Ne csüggedjeteK, ha nálatok ez még folyamatban van, maradjatok a helyes úton, és hagyjátok, hogy az Úr befejezze bennetek az Ő csodálatos művét.

2021. február 13.

7. AZ ÚJ ÉLETHEZ ISTENI HATALOM SZÜKSÉGES

„És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen.” (Márk 4,27)

A magban élet van, a talajban erő, de ha a Végtelen Hatalom nem munkálkodikna éjjel és nappal, a mag nem hozna termést. A szomjas föld nedvességet vár a reá záporozó esőtől. A betemetett magnak a

nap melegére és elektromosságára is szüksége van. Az életet, amelyet a Teremtő plántált bele, csak Ő tudja előhívni. Isten hatalma által nő minden mag, és fejlődik minden egyes növény.

Amilyen a földi, olyan a lelki magvetés is. A szív talajának előkészítése és a magvetés az igazság tanítójának feladata. De az a képesség, amely életet teremt, egyedül Istentől származik. Van egy határ, amelyet az ember nem léphet túl. Az Igét nekünk kell hirdetnünk, de az a hatalom, amely a lelket megeleveníti, igazzá teszi és hálaadásra indítja, nem a mienk. Emberi erőnél nagyobb az az erő, amelynek igehirdetésünket kísérnie kell. Csak Isten Lelke által lesz az Ige „élő és ható”, örök életre megújító hatalommá. Ezt akarta Krisztus megértetni tanítványával. Megmagyarázta nekik, hogy önmagukban semmi olyan képességük nincs, amellyel eredményessé tehetnék munkájukat. Csak Isten csodatevő hatalma által lesz Igéje hatékonyá.

A magvető munkája hitből végzett munka. A mag csírázásának és növekedésének titkát a magvető nem értheti meg. De bízuk azokban az erőkből, amelyek által Isten élteti a növényvilágot. A mag elvetésekor látszólag eldobja a drága gabonát, amely családja kenyere lehetne. Pedig csak azért mond le pillanatnyilag e hasznos dologról, hogy többet kapjon vissza helyette.

Lehet, hogy a jó mag egy ideig észrevétlenül hever a hideg, önző, világot szerető szívben, jelét sem adva annak, hogy gyökeret vert. De aztán, amint Isten Lelke érinti azt a szívet, a rejtőző mag kipattan, és végül gyümölcsöt hoz Isten dicsőségére. Ebben az életben semmilyen munkáról nem tudhatjuk előre, hogy eredményes lesz-e vagy sem. Ezt a kérdést nem mi döntjük el. Mi csak dolgozzunk, és az eredményt bízunk Istenre! (KP, 37-38)

Elmélkedésre és cselekvésre: Mennyire vigasztaló emlékezni a meg-hívásainkra, amit viszont az Isten Lelkére kell bízunk, hogy elvégezzon. Ez nem tehet minket passzívvá, hanem örömmel ösztönöz bennünket arra, hogy reménykedjünk minden embert illetőleg, amíg csak él. Vessük hát az evangélium magvát, és bízunk az eredményt Istenre meg az ember szabad akaratára.

2021. február 20.

8. MI LEGYEN A KONKOLLYAL?

„Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.” (Mát 7,1)

Krisztus világosan megmondta, hogy a köztudottan vétkezőket ki kell zárni a gyülekezetből; de a jellem és az indítékok megítélését nem reánk bízta. Annál sokkal jobban ismer minket. Ha megpróbálnánk a gyülekezetből kiszakítani azokat, akiket ál-keresztényeknek vélünk, biztosan követnénk el hibákat. Sokszor éppen azokat tartjuk reménytelen eseteknek, akiket Krisztus magához vonz. Ha gyarló ítélőképességünkre hallgatva járnánk el velük, talán reményük utolsó szikrájától is megfosztanánk őket. Számos olyan embert fog Isten elmarasztalni, aki ma hívőnek tartja magát. Sokan pedig ott lesznek a mennyben, akikről felebarátjaik nem is feltételezték. Az ember a látszathiból ítél, Isten pedig a szív alapján. A konkoly és a búza együtt nő az aratásig. Az aratás a kegyelemidő vége.

A Megváltó szavai nagy türelemre és mélységes szeretetre tanítanak. A konkoly és a jó mag gyökereinek összefonódása példázza azt a szoros kapcsolatot, amely a látszathívők és a hű tanítványok között fennállhat a gyülekezetben. E látszathívők valódi jelleme nem mutatkozik meg teljesen. A gyülekezetből való kizárásukkal megtántoríthatunk más, egyébként hűséges tagokat.

Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában jellemével. Isten nem pusztította el Sátánt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Az Isten jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. Isten azért kímélte meg Sátánt, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjék. Hosszú századok óta Isten mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és föld Ura Sátánnal?!

A világnak nincs joga a gyülekezet méltatlan tagjai miatt kételkedni a kereszténység igazságában. A hívőket pedig ne csüggesseze el

e kétszínű testvérek jelenléte. Mi történt az őskeresztény egyházban? Ananiás és Safira a tanítványok közé állt; Simon mágus megkeresztelkedett; Démást, aki elhagyta Pált, hívőnek tartották; Júdás Iskáriotes is apostolnak számított. A Megváltó nem akar egyetlen lelket sem elveszteni. Júdással való esetét azért jegyezték fel, hogy lássuk, milyen türelmes a megátalkodottal. Kér bennünket, hogy legyünk mi is olyan elnézők, mint Ő. Azt mondta, hogy az idők végéig lesznek a gyülekezetnek képmutató tagjai. Krisztus maga dönti el, hogy ki méltó a mennyei családhoz. (KP, 42-44)

Elmélkedésre és cselekvésre: Úgy tűnik, ez kemény beszéd, és sohan el sem tudják fogadni. Mielőtt azonban elkezdenénk buzgólkodni és másokra ujjal mutogatni, tegyük fel magunkban a kérdést: „Csak nem én vagyok az, Uram?” Akkor Isten hosszútűrése üdvös és kegyelmes lesz.

2021. február 27.

9. NE KÉTELKEDJETEK AZ ISTEN ORSZÁGÁBAN

„Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz.” (Mát 13,31)

A Krisztus tanítását hallgató tömegben sok farizeus is volt, akik megvetéssel tették szóvá, hogy Jézust milyen kevés hallgatója fogadja el Messiásnak. Azon tűnődtek, hogy ez az igénytelen tanító miként tudja Izraelt világalomhoz juttatni. Hogyan állítja fel az új birodalmat gazdagság, hatalom és dicsőség nélkül? Krisztus olvasott gondolataikban, és így válaszolt: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példákban példázzuk azt?” Semmilyen vonatkozásban nem hasonlított egyetlen földi hatalomhoz sem. Egy emberi társadalommal sem tudta szimbolizálni. Hasonlít „a mustármaghoz” - mondta -, „amely mikor a földre vetetik, minden földi magnál kisebb, és mikor elvetetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz, és nagy ágakat hajt, úgy, hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.” (Márk 4,30-32).

A magban levő csíra az Isten által behelyezett törvényszerűséget követve növekszik. Fejlődése nem emberi képességektől függ. Ez érvé-

nyes Krisztus országára is. Ez az ország új teremtés. Fejlődésének elvei ellentétesek az evilági országokat szabályozó elvekkel. A földi hatalmak nyers erőszak útján győznek, és uralmuk fenntartásának eszköze a fegyver. Az új birodalom alapítója a Béke Fejedelme. A Szentírás vadállatok képében mutatja be a földi hatalmokat. Krisztus pedig „Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Ján 1,29). Kormányzati módszerében nincs nyers erőszak, nincs lelkiismereti kényszer. A zsidók azt gondolták, hogy Isten országa úgy jön létre, mint a világ országai. Az igaz életet kívülről ható intézkedésekkel akarták elérni. Módszereket és terveket dolgoztak ki. Krisztus pedig olyan elvet vés az emberi lélekbe, az igazság és igazságosság elvét, amellyel meghíúsítja a tévelygést és a bűnt. (...) A kegyelem is ilyen kicsiben kezdi munkáját az emberi szívben. Elhangzik egy szó, belevilágít egy fénysugár a lélekbe; olyan hatás éri, amely új életet sarjaszt. Ki mérheti fel a kegyelem munkájának gyümölcsseit?! (KP, 45-46)

Elmélkedésre és cselekvésre: A mai társadalomban szokás, hogy kedvetlenül, sőt alábecsülve tekintenek a mennyek országának értékeire. Ez a hatás a keresztényeket sem kerüli el. Közülük sokan nem támogatják ezeket az értékeket, mert a gyengékre, az erőtlenekekre és a népszerűtlenekekre tekintenek. De nehogy becsapódjunk és kételkedni kezdjünk, mert ezen elvek mögött az univerzum legerősebb hatalma áll. Hangoljuk össze az életünket ezekkel az elvekkel, és figyeljük, ahogy a mennyek országa tágul bennünk és terjed rajtunk keresztül.

2021. március 6.

10. AZ ÉLETÜNKNEK STRUKTÚRÁRA VAN SZÜKSÉGE

„Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is.” (Gal 6,7)

Isten által felállított törvényszerűség, hogy a természetben az okozat tévedhetetlen biztonsággal követi az okot. Az aratás mutatja meg, milyen volt a vetés. A rest munkásra saját munkája mond ítéletet. Az aratás tanúskodik ellene. Így van ez a lelki dolgokban is. Minden munka lelkiismeretessége munkájának eredményéből mérhető le. Az ara-

táskor derül ki, hogy szorgalmasan vagy lustán dolgozott-e. Ez dönti el örök sorsát is.

Minden elvetett mag a saját neme szerint hoz termést. Így van ez az ember életében is. Vessük mindannyian a könyörület, az együttérzés és szeretet magvait, mert azt aratjuk, amit vetettünk! Az öngzés, az önszeretet, a büszkeség, a szándékos bűn meghozza a maga termését. Aki önmagának él, a testnek vet, és a testből arat romlottságot.

Isten egyetlen embert sem pusztít el. Minden elpusztult ember saját maga okozza a vesztét. Mindenki, aki elfojtja a lelkiismeret intő szavát, a hitetlenség magvát veti, amely biztosan meghozza a maga termését. A hajdani fáraó Isten első intelmének elutasításával elvetette a konokság magvát, és konokságot aratott. Isten nem kényszerítette hitetlenségre. A hitetlenség magva, amelyet ő maga vetett el, meghozta termését. Addig-addig ellenkezett, mígnem meglátta letarolt országát és elsőszülöttjének hideg, halott testét, a maga házában és az egész ország minden családjában az elsőszülöttek holttestét, mígnem a tenger hullámai összecsaptak lovai, hadiszekerei és harcosai felett. Története félelmesen szemlélteti azoknak a szavaknak igazságát, hogy „amit vet az ember, azt aratja is” (Gal 6,7). Ha az emberek ezt felismernék, vigyáznának arra, hogy milyen magot vetnek.

Ha termést hoz az elvetett mag, és ezt ismét elvetjük, a termés megsokszorozódik. Ez a törvény emberi kapcsolatainkra is érvényes. Minden tettünk, minden szavunk termést hozó mag. Minden figyelmes, jóindulatú, engedelmes és önmegtagadó cselekedet megismétlődik másokban, és általuk ismét másokban. Az irigy, rosszindulatú, viszálykeltő tett is mag, amelyből „a keserűség... gyökere” (Zsid 12,15) nő ki, és sok embert megfertőz. És még mennyivel többet fog az a „sok” ember megmételyezni! Így folytatódik a jó és rossz mag vetése, amely termést hoz a földi életre és az örökkévalóságra. (KP, 52-53)

Elmélkedésre és cselekvésre: Egy ideig élhetünk ugyan világos cél és irány nélkül. De előbb-utóbb egy ilyen döntés világosan megmutatkozik tapasztalatainkban. Minden életnek szerkezetre van szüksége, és Isten ehhez segítséget kínált fel nekünk az Ő Igéjében. Rajtunk múlik, hogy mennyire fogjuk igénybe venni ezt a segítséget.

11. MINDENKI SZÁMÁRA VAN REMÉNY

„... tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.” (Zsid 10,23)

Senki sem olyan gonosz, senki sem süllyedt olyan mélyre, hogy ez az erő ne tudna reá hatni. A Szentlélek mindazokba, akik hallgatnak reá, új életelvet plántál, és Isten képmása kirajzolódik az emberben. Az ember akarata megfeszítésével sem formálhatja át magát. Nincs hozzá ereje. A kovászt is, ami teljesen kívülről való, bele kell tenni a lisztbe, mert a kívánt változás csak így jön létre. A bűnösnek is el kell fogadnia Isten kegyelmét, hogy a dicsőség országába beleilleszkehessék. A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. A megújító erő Istentől származik. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre. Mindenkinek, aki üdvözülni akar, legyen az nagy vagy kicsi, gazdag vagy szegény, alá kell vetnie magát e hatalom munkájának.

Sokan próbálnak megreformálódni egyik vagy másik rossz szokásuk elhagyásával, és remélik, hogy ily módon hívökké lehetnek. Csakhogy nem a megfelelő helyen kezdik a reformot. Ezt a munkát a szívben kell kezdeni. Vallásoskodni, vagy az igazságot lelkünkben hordozni - két különböző dolog. Nem elég az igazságot csak ismerni. Nem biztos, hogy ettől gondolataink és szándékaink is megváltoznak. Szívünknek kell megtérnie és megszentelődnie.

Az az ember, aki pusztá kötelességérzetből próbálja megtartani Isten parancsolatait - azért, mert ez követelmény -, soha nem fogja érezni az engedelmesség örömét. Voltaképpen nem is engedelmeskedik. Annak élete nyilvánvalóan nem hívő élet, aki tehernek tartja Isten kívánalmait, mert vágyainak határt szabnak. Az igazi engedelmesség egy belső elv megvalósítása. Ennek az engedelmességnek indítórugója az igazság és az Isten törvénye iránti szeretet. Minden igaz élet magva a Megváltó iránti hűség, amely arra indít, hogy tegyük a jót magáért a jóért - mert ez tetszik Istennek. (KP, 59-61)

Elmélkedésre és cselekvésre: Istent a te indítékaid érdeklik: miért teszed azt, amit teszel? Az emberek nem mindig tudják felismerni azokat az indítékokat és okokat, amelyek arra ösztönöznek minket,

hogy ezt vagy azt tegyük. De Isten előtt minden tiszta és világos, nyitott könyvként olvas minket. Azt akarja, hogy megismerjük indítékainkat. Az Ő hatalma megszabadíthat bennünket a helytelen indítékoktól, miközben belénk palántálhatja a helyeseket. Te is ezt szeretnéd?

2021. március 20.

12. HOGYAN TISZTÍTSD MEG AZ UTAD?

„Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól!” (Zsolt 119,10)

Sokszor kérdezik: miért vallja sok olyan ember, hogy hisz Isten Igéjében, akinek beszéde, lelkülete, jelleme nem árulkodik reformációról? Miért nem tudják sokan elviselni, ha szándékaik, terveik ellenkezésbe ütköznek? Szentségtelen indulataiknak nem tudnak parancsolni; durván, fölényesen és ingerülten beszélnek. Életükben a világ fiainak önszeretete, önzése mutatkozik meg. Ugyanolyan ingerültek, ugyanolyan meggondolatlanul beszélnek, mint azok. Éppolyan sértődékenyek és büszkék, éppúgy engednek velük született hajlamaiknak; jellemük éppoly torz; mintha egyáltalán nem ismernék az igazságot. Ez azért van, mert nem tértek meg. Nem rejtették az igazság kovászát szívükbe, és ezért ez a kovász nem végezhetette el munkáját bennük. Velük született és melengetett bűnös hajlamaikat nem vetették alá Isten átformáló erejének. Életük arról tanúskodik, hogy nélkülözik Isten kegyelmét, és nem hisznek jellemformáló erejében.

A Biblia egy hatalmas eszköz, amely átalakítja az életet. Isten igéje tanulmányozással és végrehajtással hat a szívre, és visszatart minden szentségtelen tulajdonságot. (...) Isten szavából fakadó igazságok kielégítik az ember nagy és gyakorlati igényét - hogy lelke hittel forduljon Istenhez. Át kell hatniuk mindazt, ami nagyszerű, és mindent, ami jelentéktelen az életben.

Isten Igéje megszentel minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovása nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlrad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem

azért szeret, mert őt szeretik, és kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert azok Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelen bízik Isten irgalmában és szeretetében. Krisztus kegyelme fékezze indulatainkat, irányítsa beszédünket! Munkájáról tanúskodik udvariasságunk, a hittestvéreink iránti figyelmességünk, a kedves, bátorító beszédünk. Angyalok jelenléte érezhető otthonunkban. Életünk kedves illatot áraszt, amely szent tömjénként száll fel Istenhez. A szeretet kedvességben, szelídségben, béketűrésben és engedékenységben fejeződik ki. (KP, 61-63)

Elmélkedésre és cselekvésre: Hiszem, hogy a legtöbb ember szeretne jobb lenni. De nem tudják, hogyan változhatnak meg. Ha látnának ilyen példát maguk körül, bizonyára sokan vágnának majd valami hasonlót megtapasztalni. Az újjászületésből ezért nem csak nekünk lesz hasznunk, mivel az egy fénysugár lesz, amely jelezni fogja, hogy az embereknek milyen irányban kell haladniuk ebben az életben.

2021. március 27.

13. A JOBB MEGÉRTÉS ÚTJA

„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?” (Ján 7,17)

Nem szükséges a Szentírást a hagyomány és az emberi elméletek gyér világosságánál olvasnunk. Emberi hagyományokkal és elképzelésekkel magyarázni a Szentírást olyan, mintha fáklyával akarnánk megvilágítani a napot. Ahhoz, hogy Isten szent Igéjének dicsfénye látható legyen, nem kell pislogó földi fáklyafény. Isten Igéje maga a világosság - Isten kinyilatkoztatott dicsősége. Mellette minden más fény elhomályosul. Tanulmányozzuk az Igét komolyan, alaposan! Ha tétlenek vagyunk, soha nem értjük meg az igazságot. Semmilyen földi áldáshoz nem juthatunk buzgó, türelmes, kitartó erőfeszítés nélkül. Ha az ember üzleti vállalkozásaiban eredményeket akar elérni, dolgoznia kell a sikerért, és hinnie kell benne. Lelki dolgok megismerésére se számíthatunk lelkiismeretes munka nélkül. Akik meg akarják találni

az igazság kincseit, azoknak le kell ásniuk értük, mint a bányásznak a földben rejtőző kincsért. A lagymatag, közömbös munka hiábavaló. Mind idősnek, mind fiatalnak fontos, hogy ne csak olvassa Isten szavát, hanem teljes szívvel, buzgón kutassa, és imádkozva keresse az igazságot, mint elrejtett kincset. Aki így cselekszik, jutalmat kap: Krisztus fogékonyabbá teszi értelmét.

Üdvösségünk függ a Szentírásban foglalt igazság ismeretétől. Isten azt akarja, hogy megismerjük az igazságot. Kutasd, ó kutasd a drága Bibliát szomjas szívvel! Tárd fel Isten Igéjét, mint a bányász a földet az aranyért! Kutass, mígnem tapasztalod, mit jelent Istennel kapcsolatban lenni, és mígnem megtudod, mi az akarata veled! Istenfélő és jó képességű emberekhez eljutnak ugyan fénysugarak az örök valóságokból, de sokszor nem fogják fel őket, mert a látható dolgok eltakarják a láthatatlanok dicsőségét. Engedetlenség miatt a Szentírás sok-sok feltárható igazsága rejtve maradt. Az értelmesség Isten parancsolatai iránti engedelmisséget jelent. A Szentírás igéit nem szabad az emberi előítélthez és feltételezésekhez igazítani. Mielőtt kutatni kezdenél, tégy félre minden előítéletet, minden öröklött és kialakított nézetet! Ha saját nézeteid igazolásáért kutatod a Szentírást, soha nem jutsz el az igazsághoz. Kutasd azén, hogy megtudd, mit mond az Úr! Az a gondolkodó ember, aki szívével felfogja és értékeli a mennyei kincset, eljut a Krisztusba - mint a világ Megváltójába - vetett hitre. Ez a hit elválaszthatatlan a bűnbánattól és a jellem átalakulásától. Hinni annyit jelent, mint megtalálni és elfogadni az evangélium kincsét minden vele járó kötelességgel együtt. (KP, 69-71)

Elmélkedésre és cselekvésre: Az élet nagy küzdelme időt találni a Szentírás olvasására. Ennek az időnek mentesnek kell lennie minden zavaró körülménytől, hogy teljesen elmerülhessünk a bibliai igazságokban. De még ennél is fontosabb, hogy megvalósítsuk azt, amit Isten akarataként már elénk tárt. Így mutatjuk meg, hogy megértettük. Te már hozzáfogtál?

II. negyedév

2021. április 3.

1. SZÁMODRA MI A LEGÉRTÉKESEBB?

„Aki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván ami-je volt, megvevé azt.” (Mát 13,46)

A megváltó szeretet áldásait Üdvözítőnk az értékes igazgyöngyhöz hasonlította. Tanítását azzal a kereskedővel szemléltette, aki igazgyöngyök után kutatott, és amikor talált egyet, „elméne, és mindenét eladván, ami-je volt, megvevé azt”. Az értékes igazgyöngy: Krisztus. Magába gyűjti az Atya minden dicsőségét, az Istenség teljességét. Ő az Atya dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása. A Fiú jellemében megmutatkozik Isten tulajdonságainak szépsége. A Szentírás minden egyes lapja Krisztus fényét sugározza. Az Ő igaz lényé hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Isten nagy és drága ajándékát az ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája. Krisztusban van „a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve”. Ő „bölcsességül lón nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul” (Kol 2,3; 1 Kor 1,30). Krisztusban az ember megtalálja mindazt, amire a jelen és az eljövendő élethez szüksége van. Megváltónk a nagy értékű igazgyöngy. Hozzá mérten minden mást „kár”-nak ítéltünk.

Krisztus „az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be Őt”. Isten fénye bevilágított a sötét világba, és „a sötétség nem fogadta be” (Ján 1,11., 5.). De nem mindenki volt érzéketlen a menny ajándékával szemben. A példázatbeli kereskedő azokat jelképezi, akik őszintén vágyanak az igazságra. A különböző népek között voltak mély érzésű, gondolkodó emberek, akik a pogány világ irodalmában, tudományában és vallásaiban keresték azt, amit lelkük kincseként értékelhetnek. A zsidók között voltak olyanok, akik keresték azt, ami hiányzott ná-

luk. Nem elégítette ki őket a formai vallásosság. Vágyakoztak a lelki, a felemelő dolgok után. Krisztus tanítványai az utóbbiakhoz, Kornélius és az etiópai komornyik pedig az előbbiekhöz tartoztak. Vágyakoztak a menny világosságára, és könyörögtek érte. Amikor pedig Krisztust megismerték, örömmel hittek benne.

A példázat nem ajándékként tünteti fel az igazgyöngyöt. A kereskedő minden vagyonát odaadta érte. Sokan kérdezik, hogy ez mit jelent. Hiszen a Szentírás ajándéknak mondja Krisztust. Ő valóban ajándék, de csak azoknak, akik teljesen átadják magukat neki - lelküket, testüket, értelmüket egyaránt. Krisztusnak kell adnunk önmagunkat, mert csak így tudunk minden kívánalmának készséggel engedelmeskedni. Egész lényünk, minden képességünk és adottságunk az Úr. Szenteljünk mindent szolgálatára. Ha teljesen átadjuk magunkat neki, Krisztus a menny minden kincsével együtt nekünk adja Önmagát. Mienk lesz a nagy értékű igazgyöngy. (KP, 73-74)

Elmélkedésre és cselekvésre: Tényleg Krisztus az, aki minden szükségletünket kielégíti ebben és az eljövendő világban? Nyilvánosan megvallhatjuk ugyan, de csak az életünk prioritásai és irányai fogják megmutatni, hogy csakugyan így van-e a valóságban? Kérjük Istent, hogy győzzön meg minket a Krisztus Jézusban kapott ajándéka értékéről és értékességéről.

2021. április 10.

2. MINDENKIT MEGHÍVTAK

„Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalmohoz, amely mindenféle fajtát összefogott.” (Mát 13,47)

A háló kivetése: az evangélium hirdetése. A háló begyűjt a gyülekezetbe mind jókat, mind rosszakat. Amikor az evangélium munkája lezárul, az ítélet elvégzi a szétválogatást. Krisztus látta, miként fogják a gyülekezet álhívó tagjai rossz hírbe hozni az igazságot. A világ az álnok hitvallók ellentmondásos élete miatt gyalázza az evangéliumot. Még hívő keresztények is megbotránkoznak, amikor látják, hogy sokan, akik Krisztus nevét vallják, nincsenek Lelke befolyása alatt. Mivel ezek a bűnösök ott vannak a gyülekezetben, az emberek hajlamosak azt hinni, hogy Isten elnézi bűneiket. Krisztus ezért fellebbenti a jövő

fátyolát. Szeretné, ha mindenki meglátná, hogy nem a rang, hanem a jellem dönti el az ember sorsát.

Mind a konkolyról, mind a hálóról szóló példázat világosan tanítja, hogy soha nem lesz olyan idő, amikor minden gonosz Istenhez tér. A búza és a konkoly együtt nő az aratásig. A rossz halakat a jókkal együtt húzzák ki a partra, hogy ott osztályozzák őket. Ezek a példázatok azt is tanítják, hogy az ítélet után már nem lesz kegyelemidő. Amikor az evangélium munkája lezárul, a jókat és a gonoszakat különválasztják; és akkor mindkét osztály sorsa örökre eldőlt. Isten nem akarja, hogy bárki is elpusztuljon. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útitokról! hiszen miért halnátok meg?” (Ez 33,11.) A kegyelemidő alatt Lelke állandóan kérleli az embereket, hogy fogadják el az élet ajándékát. Csak azokat hagyja elpusztulni, akik nem hallgatnak könyörgésére. Isten kinyilatkoztatta, hogy a bűnnek - a világegyetem veszedelmének - meg kell semmisülnie. Vele pusztulnak mindazok, akik ragaszkodnak hozzá. (KP, 78-79)

Elmélkedésre és cselekvésre: Nagyon fontos, hogy megértsük, hogy Isten az ember oldalán áll. Nem akarja, hogy elveszen, hanem munkálkodik az üdvösségéért. A labda azonban nálunk van: csak nekünk van jogunk hozzá, és csakis mi dönthetjük el, hogy melyik úton fogunk elindulni. Erről naponta döntenünk kell. Válasszunk bölcsen.

2021. április 17.

3. A SZERETET ÉRTÉKESEBB A TUDÁSNÁL

„Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!” (Róm 11,33)

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, de lehajolt a földre, hogy Isten képmását belevesse az emberbe.

Megérthetjük azonban mindazt, amit Isten könyörületességéből el tudunk viselni. Jézus irgalmassága kitárulkozik az alázatos, bűnbánó lélek előtt. Isten könyörületét annyira értjük meg, amennyire értékeljük értünk hozott áldozatát. Ha alázatos szívvel kutatjuk Isten Igéjét, a megváltás magasztos mondanivalója kitárulkozik előttünk. Szemlélődésünk közben fénye csak nő, és miközben vágyakozunk megérteni, egyre magasabb lesz, és egyre mélyül.

Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, vallási életünk mindig élénk lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés - Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelidségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt, és tőle tanult.

Az ilyen keresztényben Krisztus vallása életadó, egész lényét betöltő elvként, élő, munkálkodó lelki erőként mutatkozik meg. Az ifjúság üdeségét, erejét és boldogságát tükrözi. Az Isten Igéjét befogadó szív nem olyan, mint a tó, amely vizét elpárologtatja, sem pedig mint a megrepedt víztároló, amely kincsét elveszti. Hanem olyan, mint a kiapadhatatlan forrás táplálta hegyi patak, amelynek habzó, hús vize szikláról sziklára csobog, és felüdíti a fáradtakat, a szomjazókat, a megterhelteket. (KP, 85)

Elmélkedésre és cselekvésre: Kapcsolatba lépni Istennel, és nap mint nap megtapasztalni valódi szeretetét. Nincs nagyobb eredmény ezen a földön. Ezt a célt azonban gyakran elhomályosítják az élet mindennapi gondjai és kötelezettségei. Ma eszedbe juttatjuk, ami igazán fontos. Kérd Istent, hogy segítsen folyamatosan fenntartani tapasztalataidban a megfelelő prioritásokat.

2021. április 24.

4. IMA – BESZÉLGETÉS A MENNYEI ATYÁNKKAL

„... mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok jókat...” (Mát 7,11)

Krisztus, hogy Isten iránti bizalmunkat erősítse, arra tanít, hogy új néven szólítsuk meg Istent. Olyan néven, amely az emberi szív legdrágább kapcsolataival fonódik egybe. Abban a kiváltságban részesít, hogy a végtelen Istent Atyánknak szólíthatjuk. Ez a név, ha neki és róla mondjuk, iránta érzett szeretetünk és bizalmunk jele, velünk való kapcsolatának és törődésének záloga. Az Atya szívesen hallja e nevet, ha segítségét és áldását kérve mondjuk. Azt akarja, hogy bátran szólítsuk Atyánknak, és szokjuk meg ezt a megszólítást. Ezért Krisztus újra meg újra elismételte. Azt akarja, hogy egy ilyen Istenhez intézett megszólítás a lehető legszorosabban fűzzön minket az Atyához.

Isten úgy tekint ránk, mint gyermekeire. Kiemelt a felszínes világból, kiválasztott, hogy a királyi család tagjai, a mennyei király fiai és leányai legyünk. Arra kér, hogy bízzunk benne jobban, mint a gyermek földi atyjában. A szülők szeretik a gyermekeiket, de Isten szeretete nagyobb és mélyebb az emberi szeretetnél. Isten szeretete végtelen. Ha a földi szülők tudják, hogyan adjanak jó ajándékot gyermekeiknek, mennyivel inkább ad mennyei Atyánk Szentlelket azoknak, akik kérnek.

Az imáról adott krisztusi tanítást alaposan át kell gondolnunk. Az ima mennyei tudomány. Krisztus példázata olyan elveket tár fel, amelyeket mindenkinek meg kell értenie. Megmutatja, hogy milyen az igazi imádkozó lelkület. Arra tanít, hogy kéréseinket kitartóan hozzuk Isten elé, és arról biztosít, hogy Isten hallja és meghallgatja az imát.

Imánk ne legyen önző könyörgés, amelyben csupán önmagunknak kérünk. Azért kérjünk, hogy adhassunk. Tegyük magunkévá Krisztus életelvét. „Őrettük - tanítványaimért - odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek” (Ján 17,19). Krisztus odaadása és önfeláldozása mutatkozzék meg szolgálóiban is! Krisztusi engedelmességgel teljesítsük Isten kívánalmait!

Nem az a küldetésünk a világban, hogy önmagunknak kedvezünk, hanem hogy Istennel együttműködve bűnösöket mentsünk, és ezzel megdicsőítsük Őt. Kérjük Isten áldásait, hogy továbbíthassuk őket másoknak! Csak az áldások továbbítása képesít újabb áldások befogadására. Csak akkor kapunk mennyei kincseket, ha e kincseket továbbadjuk környezetünknek. (KP, 93)

Elmélkedésre és cselekvésre: Adni, azért hogy kapjunk is, nem igazán bölcs dolog a korunk felfogása szerint. De ez a menny logikája: csakis azok, akik készek megosztani másokkal azt, amit kapnak, várhatják, hogy kapnak is valamit. Ezt már a személyes imáink alkalmával meg kell értenünk. És mi a helyzet a ti imaéletoetekkel, jórészt önmagatok számára kértek csupán, vagy találtok időt és helyet arra is, hogy másokért imádkozzatok?

2021. május 1.

5. MONDD EL ISTENNEK!

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (És 40,29)

Olyan buzgón és kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben erősödtünk.

A mi feladatunk imádkozni és hinni. Legyünk éberek, és imádkozzunk! Vigyázzunk, imádkozzunk, és az imákat meghallgató Istennel együtt dolgozzunk! Sose felejtjük el, hogy „Isten munkatársai vagyunk” (1 Kor 3,9). Imáinkkal összhangban beszéljünk és cselekedjünk! A próba vagy azt tanúsítja, hogy hitünk őszinte, vagy pedig azt, hogy csak formaságból imádkozunk. A kettő között mérhetetlenül nagy a különbség.

Problémáinkban és nehézségeinkben ne emberektől várjunk segítséget! Bízunk teljesen Istenben! Csak gyengülünk, ha másoknak mondogatjuk nehézségeinket, és őket sem erősítjük meg. Lelkünk betegségével, amelyen nem tudnak könnyíteni, őket is megterheljük. Tévedő, véges emberekhez fordulunk erőért, pedig a tévedhetetlen, végtelen Isten erejében részesülhetnénk.

Nem kell a föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Isten közel van. Nem a képességeid tesznek eredményessé - ha meg is növeled őket -, hanem az, amit az Úr tesz érted. Sokkal kevésbé bízunk abban, amit az ember tud tenni, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért! Az Úr szeretné, ha hittel hozzá fordulnál. Szeremé, ha nagyszerű dolgokat várnál tőle. Szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintatossággal és ügyességgel. Képességeiddel szolgálj, és bölcsességet Istentől kérj! Ő adni fog.

Krisztus szava legyen biztosítékod! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyágot, ha a látszathól ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna! Az Úr erőforrásai gazdagok. Ővé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs reá, akinél fény, erő és tudás van! Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. (KP, 95)

Elmélkedésre és cselekvésre: Ez túl jó ahhoz, hogy igaz legyen – gondolná valaki. De mégis igaz: Az Úr mindig kész segíteni azoknak, akik segítséget kérnek tőle. Ez persze nem jelenti azt, hogy másokkal nem szabad megosztanunk az életterhünket, hanem azt, hogy a megoldás mindig Istennél van. Itt a panaszkodási szokás miatt figyelmeztetnek bennünket, amely annyira gyakori az emberek között. Forduljunk inkább ahhoz, akinek ezer válasza van ott, ahol mi egyet se találunk.

2021. május 8.

6. A ROMBOLÓ ÉS A GYÓGYÍTÓ VALLÁS

*„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.”
(Mát 5,3)*

Krisztus példázatot mondott a farizeusról és a vámszedőről. A farizeus nem azért megy a templomba imádkozni, mert érzi, hogy bűnös, és bocsánatra van szüksége, hanem mert igaznak véli magát, és dicséretre számít. Istentiszteletét érdemnek tartja, amely ajánlólevél

Istenhez. Úgy gondolja, hogy az emberek is jó véleménnyel lesznek kegyességéről. Azt reméli, hogy megnyeri mind Isten, mind az emberek tetszését. Istentisztelete mögött önérdek húzódik.

A farizeus az öndicsőítés megtestesítője. Ezt mutatja a nézése, a járása, az imája. Elhúzódik másoktól, mintha csak ezt mondaná: „Ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked” (Ésa 65:5). Egyedül áll, és „magában” imádkozik. Önelégültségében azt képzei, hogy Isten is elégedett vele.

„Isten! Hálákat adok néked - mondja -, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.” Jellemét nem Isten szent jelleméhez méri, hanem az emberek jelleméhez. Nem Istent, hanem az embereket nézi. Önelégültségének ez az oka.

Imáját azzal folytatja, hogy felsorolja jótetteit: „Böjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek.” A farizeus vallása nem érinti a szívét. Nem törekszik krisztusi jellemre. Nem vágyik szeretettel és irgalommal teljes szívre. Meg van elégedve azzal a vallással, amely csak külsőleg érinti az életet. Igazsága a sajátja; saját cselekedeteinek gyümölcse, amelyet emberi normákhoz mér.

Az önmagát igaznak tartó ember semmibe veszi a másik embert. A farizeus másokhoz méri magát, követendő példának pedig önmagát tartja. Mások szentsége alapján állapítja meg a saját szentségét. Minél rosszabbak mások, ő annál igazabbnak látszik. Önigazultságában másokat vádol. Az „egyéb emberek”-et Isten törvénye áthágóiként kárhóztatja. Ez Sátánnak, „az atyafiak vádolója”-nak a szelleme. Ilyen lelkiülettel lehetetlen Istennel közösségre lépni. A farizeus Isten áldása nélkül tér haza.

A farizeus és a vámszedő az Istent imádók két nagy osztályát ábrázolja. A világra született első két gyermekben felismerhetjük első képviselőiket. Káin igaznak vélte önmagát, és csak hálaáldozattal járult Isten elé. Nem tett bűnvallomást, és nem ismerte be, hogy szüksége van kegyelemre. Ábel vért hozott, amely Isten Bárányára mutatott. Bűnösként jött, beismerve elveszett állapotát. Egyedüli reménye Isten ki nem érdemelt szeretete volt. Az Úr elfogadta Ábel áldozatát. Káint és áldozatát pedig nem becsülte. Ínségünk tudata, nyomorúságunk és

bűnösségünk beismerése az első feltétele annak, hogy Isten elfogadjon minket. (KP, 100-101)

Elmélkedésre és cselekvésre: Néha mindnyájan farizeusok vagyunk. A probléma akkor merül fel, ha egész lényünk ilyen lelkületet áraszt. Imádkozunk Istenhez a valóság és a saját állapotunk helyes megértése érdekében. Ne legyünk azok között, akiknek a vallása mások kárára van, és akik megvetnek másokat. Lakjon Krisztus ma a szívünkben, és örökké ott maradjon.

2021. május 15.

7. A SZENTEK, AKIK NEM TUDJÁK, HOGY SZENTEK

„Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.” (Jel 3,18)

A tűzben megpróbált arany a szeretet által munkálkodó hit. Csak ez a hit hozhat minket összhangba Istennel. Szorgalmas munkával, de szeretet - krisztusi szeretet - nélkül, nem lehetünk a mennyei család tagjai.

Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel hibáit. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9.) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Igazi önismeretre csak egy úton juthatunk: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat öngazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jószágunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének.

A parancsolatok formai betartása nem foglalhatja el a gyermeki hit és az „én” teljes megtagadásának helyét. A maga erejével senki sem

szabadulhat meg énjétől; csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a Tied, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok; ha gyenge vagyok; ha Téged nem tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja átjárhatja lelkem!

Énünket nemcsak keresztény életünk kezdetén kell megtagadnunk. A menny felé tett minden lépésünkkor újra és újra meg kell tennünk. Minden jó cselekedetünk rajtunk kívül álló erő függvénye. Ezért állandóan Isten felé kell fordítanunk szívünket, mélységes, töreldelmes bűnbánattal és alázattal. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha énünket megtagadjuk, és Krisztusra támaszkodunk.

Egyetlen apostol vagy próféta sem mondta magát büntelennek. Az Isten közelségében élő emberek, akik inkább feláldozták volna életüket, mintsem tudatosan rosszat tegyenek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tisztelt meg, megvallották, hogy lényük bűnös. Nem bíztak a testben. Nem állították, hogy van saját igazságuk, hanem teljesen Krisztus igaz voltában bíztak. Ez áll mindazokra, akik Krisztust szemlélik. (KP, 105-107)

Elmélkedésre és cselekvésre: Ez annyira erős és komoly üzenet. Hasznos lenne még egyszer megismételni az említett gondolatokat: „Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rútságát, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat. Azok, akiket a menny szentnek ismer el, soha nem hívalkodnak jóságukkal.” (KP, 106). Legyen ez a mi tapasztalatunk is.

2021. május 22.

8. MITŐL FÉLJÜNK?

„... félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket.” (Fil 2,12)

Isten kijelentése szerint nem kell félnünk attól, hogy az Úr nem váltja be ígérését; hogy türelme és könyörülete elfogy. Inkább attól kell félnünk, hogy akaratumkat Krisztus akaratától függetlenítyük; és attól,

hogy öröklött és melengetett jellemvonásaink rabjai leszünk. „Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.” Féljetekek attól, hogy az „én” a lelketek és a nagy Mesteretek közé áll! Féljetekek attól, hogy önfejtésétek miatt meghiusul az a szent cél, amit Isten általatok akar megvalósítani! Ne bízzatok saját erőtökben; ne vegyétek ki kezetekeket Krisztus kezéből! Ne járjátok Krisztus jelenléte nélkül az élet útját!

Örizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ezért ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek, vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve. Ő éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint vádaskodással és kárhözátással. Ily módon próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik másokat dicsőítenek. Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az „én”-t! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk reá: „aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által” (Jel 1,5). Minden szívből hozzá szálljon a dicséret!

Aki féli az Urat, nem szomorú, nem lehangolt. Csak Krisztus hiánya teszi szomorúvá az ember arcát, és sóhajokkal teli vándorúttá az életét. Az öntelt, önimádó ember nem érzi a Krisztussal való élő, személyes kapcsolat szükségességét. Az a szív, amely nem esett a Sziklára, büszke a maga szentségére. Az emberek tisztelettel övezett vallást akarnak. Szeretnének olyan úton járni, amely elég széles ahhoz, hogy magukkal vihetik saját tulajdonságaikat. Ónszeretetükkel, a népszerűség és dicsőítés szeretetével kirekesztik szívékből a Megváltót. Nélküle homály és bánat van. Krisztus pedig - ha szívünkben lakik - az öröm forrását jelenti. Mindazok, akik Őt befogadják, felfedezik, hogy Isten Igéjének központi témája: az örvendezés. (KP, 107-108)

Elmélkedésre és cselekvésre: „Féljetekek az Istent és néki adjatok dicsőséget” az egyik utolsó kegyelmi üzenet, amelyet továbbítanunk kell a világhoz. A Bibliában lehet szeretni és félni; gyengédséget és istenfélelmet tanúsítani; erre pedig mi is hivatottak vagyunk. Ebben rejlik az igazi öröm és az örök boldogság.

2021. május 29.

9. SE ELHAGYATVA, SE EGYEDÜL NEM VAGYUNK

„... és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Mát 28,20)

Ne veszítsük el békességünket akkor sem, ha nem tudjuk próbáink miértjét! Bármilyen igazságtalanul bánnak velünk, ne gerjedjünk haragra! A bosszúálló lelkiülettel önmagunknak ártunk, Istenbe vetett bizalmunkat elveszítjük, és a Szentlelket megszorítjuk. Mellettünk egy tanú áll - egy mennyei követ -, aki zászlót bont ellenségünk előtt, és az Igazság Napjának fényes sugaraival zár körül minket. Sátán ezen nem hatolhat át. E szent fénypajzsot nem tudja áttörni.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy miközben a világ gonoszsága nő, mi elkerülhetjük a nehézségeket! De éppen ezek a nehézségek üznek bennünket a magasságos Isten fogadótermébe. Attól kérhetünk tanácsot, akinek bölcsessége végtelen.

Az Úr így szól: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején” (Zsolt 50,15). Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van segítségére. Arra szólít, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, küldjük fel hozzá őszinte, buzgó könyörgésünket! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyosságot, hogy szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent.

Sokszor azok, akiket hitükért gyaláznak vagy üldöznek, azt gondolják, hogy Isten elhagyta őket. Az emberek szemében kisebbségnek látszanak. Ellenségeik látszólag diadalmaskodnak rajtuk, de mindezek ellenére se alkudjanak meg a lelkiismeretükkel. Jézus, aki szenvedett értük, aki fájdalmaikat és szenvedéseiket viselte, nem hagyja el őket.

Isten gyermekei nem maradnak magukra. Isten nem hagyja őket védtelenül. Imájukra a Mindenható cselekszik. Ima által „országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlá-nok száját betömték, megoltották a tűznek erejét”. Amikor a hit mártírjairól hallunk, tudjuk, mit jelent, hogy „megszalasztották az idegenek táborát” (Zsid 11,33-34).

Isten semmilyen helyzetben nem hagyja magára azt, aki szolgálátára szenteli életét. Bárhova sodródunk, van egy Vezetőnk, aki eligazít; bármi a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi fáj is, bárkit gyászolunk, bármilyen magányosak vagyunk, van egy Barátunk, aki velünk érez. Ha tudatlanságunk tévútra visz, Krisztus nem hagy mágunkra. Világosan és érthetően mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet” (Ján 14,6). „Megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, akinek nincs segítőtje” (Zsolt 72,12). (KP, 114-115)

Elmélkedésre és cselekvésre: A saját problémáink mindig a legnagyobbak. És miközben éppen a templomban ülünk és hallgatjuk ezeket a szavakat, sok férfi és nő olyan bajokon megy keresztül, amelyek számunkra ismeretlenek. Krisztus békéje a világ legnagyobb gazdagsága. Ezt ígérte minden követőjének.

2021. június 5.

10. BÍZZ AZ ÚRBAN!

*„Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén!”
(Zsolt 27,13)*

A lesújtottak, akikhez az emberek igazságtalanok, kiáltanak az Úrhoz! Forduljanak el azoktól, akiknek olyan a szívük, mint az acél, és tárják fel kéréseiket Alkotójuknak! Ő nem küld el senkit, aki töredelmes szívvel jön hozzá. Egyetlen őszinte ima sem vész el. A menyeyei kórus himnuszán át Isten meghallja a leggyengébbek jaját is. Ha csendes kamránkban kiöntjük szívünket, vagy az úton járva felfohászodunk, szavunk eljut a világegyetem Urához. Lehet, hogy emberi fül nem hallja imánkat, de nem vész bele a némaságba, és az élet zaja sem nyomja el. Semmi sem fojthatja el a lélek sóvárgását. Az utca lármáján és a tömegek kavargásán át eljut a mennyi trónusához. Istenhez szólunk, és Ő hallja imánkat.

Te, aki érzed méltatlanságodat, ne félj ügyedet Isten elé vinni! Amikor az Atya feláldozta Krisztusban önmagát a világ bűneiért, minden lélek ügyét magára vállalta. „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8,32). Isten teljesíti bátorításunkra és erősítésünkre adott ígérését.

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt, és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerüljünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, „felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet” (Zsolt 37,6).

Attól nem kell félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással. (KP, 116-117)

Elmélkedésre és cselekvésre: Amikor egy hozzád közel álló ember kínlódik és szenved, valószínűleg ez az egyik legnagyobb teher, amelyet ezen a földön megtapasztalhatunk. Nem mindig könnyű imádkozni és hinni is, hogy Isten a mi oldalunkon áll. Azonban ezekben a pillanatokban is két lehetőségünk van: hittel várni Isten cselekvésére, vagy feladni a várakozást és más utat választani. Arra kérlek, hogy tarts ki az élet nehéz küzdelmeiben.

2021. június 12.

11. SENKIRŐL SEM FELEDKEZNEK MEG!

„Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?” (Lukács 15,4)

A példázatban a pásztor kimegy, hogy megkeressen egyetlen juhot, egyet, amely a legkisebb mennyiség. Ha csak egyetlen elveszett lélek lett volna, Krisztus meghalt volna azért az egyért is. A nyájtól elkószált juh a leggyámoltalanabb teremtmény. A pászornak kell megkeresnie, különben nem talál vissza a nyájhoz. Ez arra a lélekre is ér-

vényes, aki eltávolodott Istentől. Olyan gyámoltalan, mint az elveszett juh. Ha a szerető Isten nem siet segítségére, nem talál vissza hozzá.

A pásztor, aki észreveszi, hogy hiányzik egy juha, nem nézi könnyel biztonságban levő nyáját, és nem mondja: van kilencvenkilenc juhom. Túlságosan fászasztó lenne kimenni és keresni az eltévedtet. Jöjjön vissza magától! Én pedig kinyitom az akol ajtaját, és beengedem. Nem így tesz. Mihelyt a juh eltéved, a pásztor szívét elfogja a bánat és az aggodalom. Újra meg újra megszámolja nyáját. Amikor meggyőződik arról, hogy egy juh elveszett, nincs nyugalma többé. Az akolban hagyja a kilencvenkilencet, és elmegy, hogy megkeresse az eltévedtet. Igyekezetét végül siker koronázza. Megtalálja az elveszetet. Nem korholja, hogy olyan sok bajt okozott. Nem is hajtja ostorral. Még csak vezetni sem próbálja. Örömeiben vállára emeli a reszkető teremtést. Ha megsérült, karjába veszi és magához szorítja, hogy saját szívének melegével tartsa életben.

Istennek hála, a pásztor nem szomorúan, üres kézzel ballag haza. A példázat nem kudarcról, hanem diadalról, megtalálásról és örömről beszél. Krisztus e példázattal kezekedik arról, hogy nyájának egyetlen eltévedt juhát sem felejtí el, és nem hagyja magára. Mindenkit kiszabadít a romlottság verméből és a bűn hálójából, aki engedi, hogy megmentse.

Csüggedt lélek, bátorodj! Akkor is, ha gonoszul cselekedtél. Ne gondold, hogy Isten talán megbocsátja vétkeidet, és talán közel enged magához. Isten megtette az első lépést. Amikor még lázadtál ellene, keresésedre indult. A melegszívű pásztor otthagytá a kilencvenkilencet és kiment a pusztába, hogy megkeresse az elveszetet. A sérült, megsebzett, pusztuló lelket szeretettel karjába zárta, és örömmel vitte a biztonságos akolba. (KP, 124-127)

Elmélkedésre és cselekvésre: Ha a bűn útján messzire elkalandozó ember vissza akar térni Istenhez, bírálható és bizalmatlan emberekkel találkozik. Kétségbe vonják megtérése őszinteségét és állhatatosságát és ilyen híreket terjesztenek róla: Ő nagyon labilis, nem hiszem, hogy megmarad. „Ezek nem Isten munkáját végzik, hanem Sátánét, az atyafiak vádolójáét. Sátán a bírálattal el akarja csüggeszteni az embert. Azt szeretné, ha még távolabb kerülne Istentől; ha elvesztené reményességét. A megtérő bűnös gondoljon arra, hogy a menny örül, ha az el-

veszett visszatér! Nyugodjon meg Isten szeretetében, és ne csüggedjen el, amikor a farizeusok gúnyolják és gyanúsítgatják!” (KP, 126-127)

2021. június 19.

12. SENKIRŐL SEM FELEDKEZNEK MEG! (A MŰLT SZOMBATI ELMÉLKEDÉS FOLYTATÁSA)

„Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.” (Ján 17,18)

Krisztus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az Ő nevében. Izraelben elhanyagolták ezt a munkát. Azok, akik ma Krisztus követőinek vallják magukat, vajon nem ugyanezt teszik?

Hány tévelygőt kerestél meg és hoztál vissza a nyájhoz, Kedves Olvasó? Tudod-e, hogy Krisztus keresi azokat, akiket látszólag javíthatatlan és visszataszító voltuk miatt Te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük részvétedre, amikor elfordulsz tőlük. Minden istentiszteleten vannak nyugalomra és békességre vágyó lelkek. Talán látszólag felszínesek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Közülük sokan megnyerhetők Krisztusnak.

Az elveszett juh, ha nem hozzák vissza a nyájhoz, addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely mentésre nyúlna utánuk. Lehet, hogy e tévelygők látszólag nehezen kezelhetők, megdondolhatatlanok, de ha olyan lehetőségeik lennének, mint másoknak, talán nemesebb lélekről és hasznosabb képességekről árulkodnának. Az angyalok szánakoznak a tévelygőkön, és sírnak, mialatt az emberi szem szárazon marad, és az emberi szív nem szánakozik.

Oh, milyen szükségük lenne a megkísértett tévelygő lelkeknek szívet érintő, mélységes megértésre! Bárcsak többet merítenénk Krisztusból, és kevesebbet, sokkal kevesebbet a saját énünkéből!

A farizeusok megértették a példázatból Krisztus dorgálását. Krisztus ahelyett, hogy munkájáról mondott bírálatukat elfogadta volna, megróttá őket, amiért mellőzték a vámszedőket és a bűnösöket. Ezt nem nyíltan tette, nehogy a farizeusok elzárkózzanak tőle. Példázatá-

val elébük tárta azt a munkát, amelyet Isten elvárt tőlük, de nem végeztek el. Ha Izrael vezetői igazi pásztorok lettek volna, akkor a pásztor munkáját végezték volna: krisztusi irgalmat és szeretetet árasztva, eggyé váltak volna vele a szolgálatban. Mivel nem ezt tették, bebizonyosodott, hogy kegyességük csupán üres formaság. Sokan elutasították Krisztus dorgálását, de egyeseket meggyőztek szavai. Ezeket Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek érintette, és a tanítványokkal együtt végezték azt a munkát, amelyet az elveszett juhról szóló példázat bemutat. (KP, 127-128)

Elmélkedésre és cselekvésre: Ennek a szövegnek nem az a célja, hogy lelkiismeret furdalást váltson ki, hanem hogy szimpátiát és szánalmat ébresszen ott, ahol meghalt. Kritika helyett annyi jó dolog van, amit mindegyikünk megtehet. A Megváltó ma jelen van közöttünk a szenvedők és a rászorulóknak személyiségében. Készen állsz arra, hogy megosszad nemcsak a birtokodban lévő tudást, hanem a szívedet is?

2021. június 26.

13. A CSALÁDRÓL VALÓ GONDOSKODÁS

„Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háznépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél.” (1Tim 5,8)

A család gyakran nagyon közömbös a saját tagjainak üdvössége iránt. Előfordul, hogy némelyikük elidegenedik Istentől, de a családban mily keveset adnak arra, hogy elveszik-e valaki, akit rájuk bízta, és aki „az Úrnak öröksége” (Zsolt 127,3). A pénzdarab, ha a porban és szemétben hever, akkor is ezüst. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására Isten képmása megkopott és elhomályosult, nyomai megmaradtak minden lélekben. Isten meg akarja tisztítani az ember lelkét, hogy újra Isten képmását - az igazságot és szentséget - tükrözze.

A szülők ne nyugodjanak, ha egyetlen olyan gyermekük is van, aki nincs tudatában bűnös állapotának. Gyűjtsák meg a gyertyát! Kuttassák Isten Igéjét, és fényénél gondosan vizsgáljanak meg mindent

családjukban, hogy meglássák, miért tévelygett el gyermekük! A szülők vizsgálják meg saját szívüket! Tanulmányozzák szokásaikat és életformájukat! A gyermek az Úr öröksége, és számot kell adnunk arról, miként kezeltük Isten tulajdonát.

Apák és anyák szeretnének távoli misszióterületen dolgozni. Sokan szorgoskodnak, keresztyéni szolgálatokat tesznek családjukon kívül, miközben saját gyermekeik mit sem tudnak a Megváltó szeretetéről. Sok szülő a lelkészre vagy a szombatiskolai tanítóra bízta gyermekei megmentését, és ezzel elhanyagolja azt, amiért Isten őt teszi felelőssé. A gyermek keresztyényé nevelése a szülők legszentebb szolgálata. Ez a munka türelmes fáradozást, élethossziglan tartó szorgalmas, kitartó erőfeszítést igényel. E megbízatásunk elhanyagolásával hűtlen sáfároknak bizonyulunk. Ilyen hanyagságra Isten nem fogad el semmilyen mentséget. Azért ne essenek kétségbe azok, akiket a hanyagság bűne terhel. Az asszony addig kereste pénzét, mígnem megtalálta. A szülők hasonlóképpen munkálkodjanak - szeretettel, hittel és imával - családjukért, amíg boldogan el nem mondhatják: „Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr” (Ésa 8,18).

Elmélkedésre és cselekvésre: Ez igazi bel-misszió, amely éppoly hasznos annak, aki végzi, mint akiért végzik. Családunk iránti odaadó érdeklődésünkkel alkalmassá válunk az Úr nagy családja tagjaiért való szolgálatra, akikkel, ha hívek maradunk Krisztushoz, együtt leszünk az örökkévalóságon át. Lelki testvéreink iránt tanúsítsunk épp oly érdeklődést, mint családunk tagjai iránt. (KP, 128-131)

III. negyedév

2021. július 3.

1. AZ ÖNZŐ ÉLET EGY ELHIBÁZOTT ÉLET

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának.” (Róm 14,7)

Bármi is a látszat, minden én-központú élet elfecsérelt élet. Aki megkísérel Isten nélkül élni, tékozolja javait. Elvesztegeti az értékes éveket, eltékozolja értelmi, érzelmi és lelki képességeit, és sáfárságának csődje örök életébe kerül. Aki elkülönül Istentől, hogy önmagának szolgálhasson, az a mammon rabja. Az ember, aki megteremtésekor alkalmas volt az angyalok társaságára, a világ és a test szolgálatába állt. Minden önző ember ide jut.

Ha ezt az életformát választottad, tudd meg, hogy arra költesz, ami nem kenyér, és azért dolgozol, ami nem elégíthet ki! Egyszer majd ráébredsz mélyre süllyedt állapotodra. Magányodban, a messze vidéken nyomorúságot érezve, kétségbeesve felkiáltasz: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből”? (Róm 7:24). A prófétai kijelentés egyetemes igazságot hordoz: „Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! Mert olyanná lesz, mint a hangafa [A héber ,arór szónak megfelelő arab szó, borókafenyőt jelent, amely a pusztában tenyésző igénytelen fa] a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön” (Jer 17:5.6). Isten „felhossa az Ő napját mind gonoszokra, mind a jókra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45); de az ember elbújhat a napfény és az eső elől. Mi is - miközben az Igazság Napja sugárzik és a Kegyelem Esője záporoz - Istentől elkülönülve lakhatunk „szárazságban ... a sivatagban”.

A szerető Isten még mindig sóvárog a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba. A tékozló fiú nyomorult állapotában „magába szállt”. Megtört az a megtévesztő befolyás, amellyel Sátán fogva tartotta. Meglátta, hogy szenvedése saját oktalanságának következménye, és így szól: „Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz.” A tékozló fiúnak, bármilyen nyomorult is volt, reménységet adott az a tudat, hogy atyja szereti. A szeretet vonzotta haza. Isten szeretetének biztos tudata hajtja vissza a bűnöst Istenhez. „Az Istennek jósága téged megtérésre indít”(Róm 2:4). Az aranyfónál - az Isten szeretetéből fakadó irgalom és szánalom - minden veszélyben levő lelket körülölel. Az Úr kijelenti: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságot” (Jer 31:3). (Krisztus példázata, 13-135)

Elmélkedésre és cselekvésre: Senkinek sincs kidobni való pénze. De talán ez egy pillanat, hogy felidézzük a kérdést: „Hol van a kincsünk?” Mibe fektetünk természetünknel fogva? Melyek a prioritásaink? Félünk-e a jövőtől, vagy bizalommal vagyunk a mennyei Atyánk iránt? S végül: kinek élek – önmagamnak, vagy Istennek?

2021. július 10.

2. MILYEN AZ ATYA?

„Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!” (Ján 14,8)

Nyughatatlan fiatalságában a tékozló fiú könyörtelennek és szigorúnak tartotta atyját. Milyen másként látja most! Hasonlóan éreznek mindazok, akiket Sátán megtévesztett. Istent keményszívűnek és szigorúnak tartják. Úgy tekintenek Istenre, mint aki keresi, hol találhat kifogást, mikor marasztalhat el valakit, és aki nem hajlandó magához engedni a bűnöst, ameddig valamilyen jogos ürüggyel megtagadhatja tőle a segítséget. Törvényét akadálynak tartják, amellyel boldogságukat korlátozza; terhes igának, amelytől szívesen megszabadulnának. Akinek azonban Krisztus szeretete megnyitotta a szemét, az meglátja, hogy Isten könyörülő Isten. Nem tartja zsarnoknak és könyörtelennek, hanem atyának, aki vágyik magához ölelni bűnbánó fiát. A bűnös

a zsoltárossal együtt kiáltja: „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt” (Zsolt 103:13).

A példázatban nem olvassuk, hogy a tékozló fiút gúnyos megjegyzés vagy szemrehányás érte volna bűnei miatt. A fiú érzi, hogy az atya örökre megbocsátotta és elfelejtette múltját. Isten is ezt mondja a bűnösnek: „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet» (Ésa 44:22). „Megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem” (Jer 31:34). „Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” „Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtnak” (Ésa 55:7; Jer 50:20).

Micsoda ígélet! Isten kész elfogadni a megtérő bűnöst. Vajon te, Kedves Olvasó, a magad választotta úton jársz-e? Nem távolodtál-e Istentől messzire? A törvénszegés gyümölcsét akarod-e élvezni, amely - amikor belekóstolsz - füstté és hamuvá lesz? És most, hogy már nincs semmid, terveid meghiúsultak, reményeid elsorvadtak, magadba roskadtan és vigasztalanul ülsz? Az a hang, amely már régóta szól szívedhez, de amelyre eddig nem figyeltél, most tisztán és világosan mondja: „Keljetek fel és menjete ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt, amely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel” (Mik 2:10). Térj vissza Atyád házába! Atyád hív: „Térj énhozzám, mert megváltottalak” (Ésa 44:22).

Elmélkedésre és cselekvésre: Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá meheless! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígéletét: „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6:37). Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! Dáviddal együtt te is imádkozd: „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál” (Zsolt 51,9). (Krisztus példázata, 136-137)

3. AZ ÖNIGAZULTSÁG TAPASZTALATA

„Mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Lukács 18,14b)

Az embert önismeretével nemcsak arra készíti, hogy hamis színben tüntesse fel Istent, hanem arra is, hogy felebarátaival szemben szeretetlen és gáncsoskodó legyen. Az önző, irigy idősebb fiú leste testvérét, hogy megbírálja minden tettét, és hibáztassa a legkisebb fogytékosságért is. Minden tévedését észrevette, minden hibás lépését eltúlozta. Így próbálta igazolni saját engesztelhetetlenségét. Ma sokan ugyanezt teszik. Amikor valaki először veszi fel a harcot a kísértések özöne ellen, ridegen, konokul becsmérlik és hibáztatják. Isten gyermekeinek mondják magukat, de Sátán szellemében járnak el. Felebarátaikkal szembeni magatartásuk miatt Isten színétől nem sugározhat rájuk fény.

Sokan kérdezzék: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olajpatakokban?” Pedig „megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (Mik 6,18)

A szolgálat, amelyet Isten kedvel, ez: „hogy megnyisd a gonosz-ságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsádsz az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjetelek? ... és tested előtt el ne rejtsd magadat” (Ésa 58:6.7). Ha felismered, hogy bűnös vagy, és tudod, hogy téged is csak mennyei Atyád szeretete mentett meg, akkor mélységesen szánod a bűnbánat láttán. Többé nem leszel irigy és gáncsoskodó a bűnbánat láttán. Amikor az önzés jege leolvad szívedről, éppúgy fogsz érezni, mint Isten; osztozol az elveszettek megmentésén érzett örömeiben.

Isten gyermekének mondod magad. Hogy ez az állításod igaz legyen, a „te testvéred” az, aki „meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.” A legszorosabb köteléssel fonódik hozzád, mert Isten elismeri őt fiának. Ha nem vállalsz közösséget vele, akkor csak béres vagy a háziak között, nem pedig gyermek Isten családjában.

Elmélkedésre és cselekvésre: Az öröm akkor sem szűnik meg, ha te nem mész üdvözölni elveszett testvéredet! A hazatérőnek megszerez a helye az Atya mellett és az Atya szolgálatában. Akinek sok bűnét bocsátotta meg Isten, az nagyon szeret. Te pedig kint maradsz a sötétben. Mert „aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet” (1 Jn 4:8). (Krisztus példázatai, 140-141)

2021. július 24.

4. SZEMÉLYES MUNKÁRA VAN SZÜKSÉG

„Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Róm 10,14)

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az utolsó napokban az embereket teljesen lekötik az evilági dolgok: az élvezetek hajszolása és a pénzszerzés. Az örök valóságokkal szemben pedig vakok lesznek. Krisztus ezt mondja: „Amiképpen . . . a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne, és nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is” (Mt 24: 37-39).

Éppígy van ma is. Az emberek vad hajszát folytatnak a nyereszkeedésért. Önzően szórakoznak, mintha nem is volna Isten, sem menny, sem pedig örök élet. Noé korában Isten azért figyelmeztette az embereket az özönvíz bekövetkezésére, hogy rádöbbenjenek gonoszságukra, és megtérjenek. Hasonlóképpen a Krisztus második eljöveteléről szóló tanításnak is az a célja, hogy az embert kiragadj a földi dolgok hálójából, és ráirányítsa figyelmét az örök valóságokra, hogy meghallja, amikor meghívja asztalához.

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak - „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek” (Jel 14:6). Az üzenetnek, amely utoljára int és hirdet kegyelmet, be kell ragyognia az egész földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez.

„Eredj el az utakra és a sövényekhez - mondja Krisztus -, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.”

A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éheznek Isten Igéjéért. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amelyet Isten részükre az Igében elhelyezett. Az Úr arra szólítja szolgálóit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán vannak.

Krisztus parancsa, amellyel szolgálókat a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgálóinak munkaterülete az egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.

Elmélkedésre és cselekvésre: Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet. Ne várjunk arra, hogy a lelkek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak. A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti. Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha nem viszik el hozzájuk. (Krisztus példázata, 153)

2021. július 31.

5. DOLGOZNI A GAZDAGOKKAL ÉS A MŰVELTEKKEL

„És ímé vala ott egy ember, akit nevével Zákheusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag.” (Lukács 19,2)

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közeledni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk. Ha fuldoklót látunk, nem fogjuk tétlenül nézni pusztulását, csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látunk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétovázunk, hogy

visszatartsuk-e, bármi legyen is a hivatása. Lelkük veszélyére is tétovázás nélkül figyelmeztetnünk kell az embereket.

Senki mellett se haladjunk el azért, mert úgy látjuk, hogy lekötik a földi dolgok. A társadalom rangos személyiségei között sok sebzett szívű, a sivárságba belefáradt ember van. Vágynak a hiányzó békességre. Vannak a társadalom legrangosabbjai között is megváltásra éhezõ és szomjazó emberek. Sokan elfogadnák a segítséget, ha az Úr munkásai kedvesen, Krisztus szeretetétõl átforrósodott szívvel, személyesen közelednének hozzájuk.

Az evangéliumi üzenet eredményessége nem művelt beszéden, ékesszóló bizonyágtévesen vagy okos érvelésen múlik, hanem az üzenet egyszerűségén, és az élet kenyeré után éhezõ lelkek igényei szerinti tolmácsolásán. „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” - Ez a lélek kérdése.

Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetsége-sebbjeinek tartunk, sokszor felüldítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél errõl a szeretetrõl, mint a világ fiai az õket leginkább érdeklõ dolgokról.

Sokszor a jól meg gondolt és jól felépített beszédnek kevés hatása van. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, õszinte, nyílt szavaira pedig kitárul a szív ajtaja, amely sokáig zárva volt Krisztus szeretete elõtt.

Elmélkedésre és cselekvésre: Krisztus munkása gondoljon arra, hogy nem a saját erejével kell dolgoznia. Ragadja meg a mennyei trónt Isten üdvözítõ hatalmába vetett hittel! Tusakodjék imában Istennel, és minden képességét állítsa Isten szolgálatába! A Szentlélek pedig megadja az eredményt. A szolgáló angyalok befogadóképessé teszik az emberek szívét. (Krisztus példázata, 154-155)

2021. augusztus 7.

6. KRISZTUS PÉLDÁJÁNAK KÖVETÉSE

*„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem...”
(Mát11,29)*

Krisztus szolgálai kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyről helyre járva vigasztalta a szenvedőket és gyógyította a betegeket. Majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetéről. Csak nála kereshet gyógyulást a beteg.

Mondjátok meg a szegény, elcsüggedt tévelygőknek, hogy ne essenek kétségbe! Igaz, hogy vétkeztek, és nem törekedtek jellemes életre, de Isten örül, ha meggyógyíthatja, ha megmentheti őket. Szívesen vesz kézbe látszólag reménytelen anyagot is - olyan embert, aki Sátánnak szolgált -, és kegyelme által átformálja. Örömmel menti meg a haragtól, amely az engedetleneket sújtja. Mondjátok meg neki, hogy minden lélek számára van gyógyulás és megtisztulás! Neki is van helye az Úr asztalánál. Az Úr reá is vár. Őt is ott akarja köszönteni.

Akik kimentek a „mellékutakra és a sövényekhez“, a legkülönbélebb embereket találták. De rajtuk is segíteni kell. Vannak közöttük olyanok is, akik az általuk ismert világosság szerint élnek, és legjobb tudásuk szerint szolgálják Istent. De ráébrednek arra, hogy nagyon sok hiányosság van még bennük, és a körülöttük élőkben is. Vágyoznak jobban megismerni Istent, de a nagyobb világosságnak még csak halvány sugarait látják. Könnyek között könyörögnek Istenhez az áldásért, amelyet hitükkel megpillantottak a távolban. A nagyvárosok erkölcsi fertőjében sok ilyen lélek található. Sokan közülük nagyon szerény körülmények között élnek, és ezért a világ nem veszi észre őket. Lelkészek és egyházak mit sem tudnak sorsukról, pedig egyszerű és szerencsétlen emberek között bizonyosságot tesznek az Úrról. Még csak kevés fény hullott rájuk, mert nem sok alkalmuk volt megismerni az igazságot. De igyekeznek szolgálni másoknak a nyomorgó, éhező, fázó emberek között.

Elmélkedésre és cselekvésre: Isten sokféle kegyelmi ajándékának sáfárai keressék meg ezeket a lelkeket! Látogassák meg őket otthonukban, és a Szentlélek erejével szolgáljanak nekik inségükben! Tanulmányozzák a Bibliát velük, és imádkozzanak velük azzal az egyszerűséggel, amelyet a Szentlélek sugall! Krisztus olyan üzenetet küld szolgálai útján, amely felér az élet kenyérével. A drága áldás szívtől szívhez, családtól családhoz jut. (Krisztus példázatai, 156-157)

2021. augusztus 14.

7. A MENNY ELVE AZ AKARATSZABADSÁG

„Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.” (Lukács 14,23)

A példázatban adott „kényszeríts bejönni mindenkit” parancsot sokan tévesen értelmezik; mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot erőszakkal el kell fogadtatni az emberekkel. Pedig ez inkább a meghívás sürgető voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja az embereket erőszakkal Krisztushoz téríteni. Az üzenet így hangzik: „Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre.” „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! ... és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Ésa 55 :1; Jel 22 :17). Isten szeretetének és kegyelmének ereje kényszerít arra, hogy fogadjuk el a hívást.

A Megváltó így szól: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énelem” (Jel 3 : 20). Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszetteket, és mondja: „Miképpen adnálak oda?” (Hós 11: 8). Bár a konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, de Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek.” Szeretének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen hozzá. És a megtért ember így szól Krisztushoz: „A Te jóvoltod felmagasztalt engem” (Zsolt 18: 36).

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amellyel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán mondanunk: „jövel!” Van-nak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak meg

abból, amit Krisztus nekik készített. Sokan tudatában vannak gyengeségüknek, és ezt mondják: „Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem!” Krisztus munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődöt! Jószággal kényszerítsd arra, hogy jöjjön!

Elmélkedésre és cselekvésre: Ha Isten szeretetét nem értékeljük, és nem tesszük életünk alapelvévé; ha ez az elv nem ejti foglyul és nem lágyítja meg szívünket, akkor végképp elveszünk. Az Úr nem adhat nagyobb kinyilatkoztatást szeretetéről, mint amit adott. Ha szeretetével nem tudja meghódítani szívünket, nincs más eszköz, amellyel hozzánk férközhetne. Minden alkalommal, amikor bezárod füled a kegyelem üzenete előtt, egyre hitelenebb leszel. Minden alkalommal, amikor bezárod szíved ajtaját Krisztus előtt, egyre kevésbé hallod meg hangját. Magad csökkented esélyed a kegyelem utolsó hívó hangjának meghallására. (Krisztus példázata, 158-159)

2021. augusztus 21.

8. A KÉT ADÓS PÉLDÁZATA

„Nem kellett volna-e néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem te rajtad?” (Mát 18,33)

A példázatbeli adós halasztásért könyörgött, megígérve, hogy „mindent megfizet”; és a király visszavonta az ítéletet. Az egész adóságot elengedte. E szolgának nemsokára alkalma nyílt arra, hogy kövesse gazdája példáját a megbocsátásban. Amikor kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki adósa volt egy kis összeggel. Neki a király elengedte tízezer talentumnyi tartozását. Az ő adósa csak száz dénárral tartozott. De a szolga, akivel ura olyan irgalmasan bánt, egész másként viselkedett szolgatársával. Adósa ugyanazzal a kéréssel fordult hozzá, mint az imént ő a királyhoz, de milyen más eredménnyel! Ő, akinek épp akkor bocsátottak meg, nem volt nagylelkű és könyörületes. Az iránta tanúsított irgalmat nem gyakorolta szolgatársával. Oda sem figyelt, amikor adósa türelmet kért tőle. Csak a neki járó kis összegben járt az esze. Követelte mindazt, ami véleménye szerint megillette, és olyan ítéletet hajtott végre, amelyet neki kegyelemből elengedtek.

Ma is hány ilyen ember van! Amikor az adós szolga könyörgött urának, hogy legyen türelmes, nem is fogta fel, milyen hatalmas öszszeggel tartozik. Nem is gondolt arra, hogy képtelen megfizetni. Azt hitte, hogy le tudja törleszteni adósságát. „Légy türelemmel hozzám - mondta -, és mindent megfizetek néked.” Sokan reménykednek abban, hogy saját cselekedeteikkel kiérdemlik Isten kegyét. Nem fogják fel, milyen tehetetlenek. Nem fogadják el Isten kegyelmét ingyen ajándékként, hanem saját jó cselekedeteikben bíznak. Szívüket nem szomorítja el és nem alázza meg a bűntudat. Ezért másokkal szemben követelőzők és könyörtelenek. Isten ellen elkövetett bűneik úgy aránylanak azokhoz a bűnökhöz, amelyeket testvérük követett el ellenük, mint a tízezer talentum a száz dénárhoz - majdnem egymillió az egyhez. Mégis ők azok, akik nem bocsátanak meg.

A példázat szerint a király visszahívta az irgalmatlan adóst, és ezt mondta neki: „Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-e néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, míg nem megfizeti mind, amivel tartozik.» «Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek - mondta Jézus -, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának az ő vétkeiket.» Aki nem hajlandó megbocsátani, nem reménykedhet abban, hogy Isten neki megbocsát.

Elmélkedésre és cselekvésre: Az Úr nem kívánja a szorgalmas munkástól, hogy pénzt adjon azoknak, akik nem akarnak dolgozni. Sokan elfecsérlik idejüket. Nem tesznek semmi erőfeszítést. Mindez szegénységhez és nélkülözéshez vezet. Ha ezektől a hibáktól nem szabadulnak meg, mindaz, amit értük teszünk, annyi mintha kincset raknánk lyukas zsákba. Van azonban elkerülhetetlen szegénység is. Az esetek iránt szeretetet és szánalmat kell tanúsítanunk. Nyújtsuk nekik azt, amit hasonló körülmények között mi szeretnénk kapni! (Krisztus példázata, 164-165)

9. A PEREKRŐL

„Egyáltalán már az is gyarlóság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek inkább a kárt?” (1Kor 6,7)

Urunk arra tanít, hogy a hívők közötti nehézségeket a gyülekezeten belül kell elrendezni. Nem szabad kitergetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hívő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzék megmenteni testvérét. Isten védi azok érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábízhatjuk ügyünket az igazságosan ítélőre.

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: „Ha... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki” (Lk 17 : 3). Ne zárkózz el tőle, mint bizalmadra méltatlantól! Ügyelj „magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1).

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jogon ítélsz fölötte, mintha olvasnál szívében! Isten Igéje ezt mondja: „Ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss neki” (Lk 17 : 3-4). És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked. Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökostársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjük meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen maga-

tartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együtt-érzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk. Az ima egygyé kovácsol minket egymással és Istennel. Az ima Jézust társunkká teszi. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja a sátán támadásait.

Elmélkedésre és cselekvésre: Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. ...Isten megbocsát nekünk, nem azért, mert megbocsátunk, hanem „amiképpen” megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete készlet. Embertársainkkal való magatartásunk tanúsítja, hogy magunkévá tettük-e ezt a szeretetet vagy nem. (Krisztus példázata, 167-168)

2021. szeptember 4.

10. A GAZDAG EMBER ÉS A SZEGÉNY LÁZÁR

„Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván: És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették.” (Lukács 16,19-21)

A törvény és a próféták Isten eszközei az emberek megváltására. Krisztus azt mondta, hogy figyeljenek ezekre a bizonyítékokra. Ha nem hallgatnak Isten Igéjére, a halálból feltámadt tanú bizonyágtévé-sét sem veszik figyelembe.

Azok, akik figyelnek Mózesre és a prófétákra, nem igényelnek nagyobb világosságot annál, mint amit Isten már adott. De ha az emberek elvetik a világosságot, és nem értékelik alkalmukat, arra az üzenetre sem hallgatnának, amit egy feltámadt halott hozna nekik. Még

ez a bizonyíték sem győzné meg őket, mert a törvény és a próféták elvetésével annyira megkeményítették szívüket, hogy elvetnek minden világosságot.

Amikor a gazdag további bizonyítékért esdekelt testvérei számára, azt a világos választ kapta, hogy e bizonyíték sem győzné meg őket. A gazdag Istent bírálta kérésével. Mintha ezt mondta volna: ha jobban figyelmeztetél volna, akkor nem lennék itt. Ábrahám pedig a példázat szerint ezt válaszolta: testvéreid elég figyelmeztetést kaptak. Isten fényt hintett rájuk, de nem akarták meglátni; az igazság feltárult előttük, de nem akarták meghallani.

A beszélgetés Ábrahám és az egykori gazdag ember között szimbolikus. Azt a tanulságot vonhatjuk le belőle, hogy mindenki elég értelmet kap ahhoz, hogy tudja, mit kell tennie. Az ember kötelességei arányban állnak alkalmával és kiváltságaival. Isten mindenkinek elég világosságot és képességet ad a reá bízott feladat elvégzéséhez. Ha az ember nem teljesin a kis fényvel megvilágított kötelességét, akkor a nagyobb fény csak hűtlenségére világítana rá, és arra, hogy a kapott áldásokkal nem élt. „Aki hú a kevesen, a sokon is hú az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az” (Lk 16:10). Aki nem fogadja el a Mózes és a próféták útján kapott világosságot, aki valami nagy csodát szeretne látni, azt a csoda sem győzné meg.

Elmélkedésre és cselekvésre: A gazdagról és Lázárról szóló példázat arra világít rá, hogy e két ember által képviselt embercsoportot miként értékeli a láthatatlan világban. A gazdagság nem bűn, ha valaki becsületesen jutott hozzá. Isten nem ítéli el a gazdagot gazdagsága miatt. De elmarasztalja akkor, ha a reá bízott anyagiakat önzően használja fel. (Krisztus példázata, 179-181)

2021. szeptember 11.

11. SZOLGÁLAT ÉS CSELEKVÉS

„Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben.” (Máté 21,28b)

Az öngigazultság nem megigazultság; és azoknak, akik ezt nem látják be, viselniük kell e végzetes tévedés következményeit. Ma sokan állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de szívükben nincs Isten iránti szeretet, amelyből másoknak is jutna. Krisztus

arra szólítja ezeket az embereket, hogy munkálkodjanak vele a világ megmentésén, de nekik elég, ha csak mondják: „Én elmegyek, uram.” És nem mennek. Nem dolgoznak együtt azokkal, akik Istennek szolgálnak. Restek. A megbízhatatlan fiúhoz hasonlóan hazug ígéreteket tesznek Istennek. Az egyház ünnepélyes fogadalmához csatlakozva megígérik, hogy követik az Igét, és szolgálják Istent, de nem teszik. Szólukkal mondják, hogy Isten fiai, de életük és jellemük az ellenkezőjét bizonyítja. Nem adják át akaratukat Istennek. Életük hazugság.

Amíg az engedelmesség nem jár áldozattal, addig úgy tűnik, hogy teljesítik ígéretüket. De amikor önmegtágadást és önfeláldozást követel, amikor fel kellene venniük a keresztet, akkor visszahúzódnak. Kötelességtudatuk elsorvad, és Isten parancsolatainak tudatos áthágása szokásukká válik. Fülükkel talán meghallják Isten szavát, de lelkileg már nem érzékelik. Szívük megkeményedett, lelkiismeretük eltompult.

Ne gondold, hogy Krisztus szolgálja, ha nem vagy kifejezetten ellensége! Ez önámítás. Ha nem használjuk fel Isten ajándékait, amelyeket azért adott, hogy Őt szolgáljuk velük - legyen az idő, pénz vagy bármi más -, akkor ellene dolgozunk.

A névleges keresztények fásult, álmos tunyaságát Sátán felhasználja, hogy saját seregét erősítse, és a lelkeket a maga oldalára állítsa. Sokan, akik magukat Krisztus követőinek képzelik, jóllehet semmit sem tesznek érte, előnyhöz segítik az ellenséget. Mivel nem szorgoskodnak a Mesterért, és mivel feladatok elvégeztelenül, szavak kimondatlanul maradnak, Sátán hatalmába kerít olyan lelkeket is, akiket meg lehetett volna nyerni Krisztusnak.

Elmélkedésre és cselekvésre: Az igazán megtért ember nem élhet dologtalan, haszontalan életet. A mennybe nem lehet besodródni. A lusta ember nem léphet be oda. Csak akkor leszünk alkalmasak a mennyek országára, ha erőfeszítéseket teszünk érte, és igazán igyekszünk megismerni törvényeit. Akik nem akarnak Isten munkatársai lenni a földön, azok nem fognak együttműködni vele a mennyben sem. Veszélyes dolog lenne bevinni őket oda. (Krisztus példázatai 187-189)

2021. szeptember 18.

12. ŐSZINTESÉGÜNK PRÓBÁJA

„Az pedig felelvén, monda: *Én elmegyek, uram; de nem méne el.*”
(Mát 21,30)

A vámszedők és bűnösök helyzete biztatóbb, mint azoké, akik ismerik Isten Igéjét, de nem akarnak engedelmeskedni parancsainak. Aki belátja, hogy bűnös, és nem leplezi bűneit; aki tudja, hogy Isten szemében rombolja lelkét, testét és értelmét, megretten attól a gondlattól, hogy örökre elszakad a mennyek országától. Ráeszmélve betegségére, gyógyulást keres a nagy Orvosnál, aki ezt mondta: „Azt, aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6:37). Az Úr e lelkeket munkásaiként tudja használni szőlőkertjében. Krisztus nem ítélte el azt a fiút, aki egy ideig nem akart engedelmeskedni atyjának; de nem is dicsérte meg. Azok, akik az első fiúval együtt megtagadják az engedelmisséget, nem érdemelnek elismerést ezért az állásfoglalásukért. Őszinteségük nem tekinthető erénynek. Az igazság által megszentelt őszinteség Krisztus bátor tanújává teszi az embert. De ahogy a bűnös használja az őszinteséget, az sértő és kihívó. Majdnem istenkáromlás. Az ember bűnösségén semmit sem szépít az a tény, hogy nem képmutatóskodik. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha azonnal engedelmeskedünk, amikor a Szentlélek szól a szívünkhöz. Amikor szólít: „Eredj, munkálkodjál ma az én szőlőmben” - ne utasítsd el! „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szívetekeket” (Zsid 4:7). Veszélyes dolog halogatni az engedelmisséget. Lehet, hogy soha többé nem hallod meg a hívást.

Senki se áltassa magát azzal, hogy dédelgetett bűnöket könnyen és hamar el lehet hagyni. Minden melengetett bűnünk gyengíti jellemünket, és megerősíti rossz szokásainkat. Ennek fizikai, szellemi és erkölcsi romlás a következménye. Megbánhatod a rosszat, amit elkövettél, és ráléphetsz a helyes útra, de a bűn megszokása és torzító hatása következtében nehezen tudsz majd különbséget tenni a jó és a rossz között. Kialakult rossz szokásaiddal Sátán újra és újra megkísért.

Az „eredj, munkálkodjál ma az én szőlőmben” paranccsal Isten minden ember őszinteségét próbára teszi: vajon csak szavakkal, vagy cselekedetekkel is válaszolnak? Minden tudásukat latba vetve, lelkiis-

meretesen, önzetlenül dolgoznak-e a szőlőskert Gazdájáért? A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy nem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratumkat alárendeljük Isten akaratának, akkor nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk parancsainak.

Elmélkedésre és cselekvésre: Ha lelkiismeretesen ápolod lelked szőlőskertjét, Isten munkatársul vesz maga mellé, és megbíz azzal, hogy ne csak magadért munkálkodj, hanem másokért is. Bár Krisztus a szőlőskerten a gyülekezetet érti, de azt nem mondja, hogy csak a gyülekezet tagjait szeressük, és csak értük munkálkodjunk. Az Úr szőlőskertjét ki kell szélesíteni. Az Úr ki akarja terjeszteni szőlőjét az egész világra. Amikor eligazítást és képességeket ad az értékes palánták gondozásához, nekünk is meg kell tanítanunk rá másokat. Így szélesítjük az Úr szőlőjét. Isten látni akarja hitünk, szeretetünk és türelmünk jeleit. Figyeli, hogy felhasználjuk-e minden lelki ajándékunkat; igyekszünk-e jól képzett munkások lenni, szőlőjében a földön, hogy beléphessünk országába, abba az édeni otthonba, amelyet Ádámnak és Évának törvényszegésük miatt el kellett hagyniuk. (Krisztus példázatai, 189-191)

2021. szeptember 25.

13. MUTASS VALAMI JOBBAT!

„És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: Ezekből, amiket láttok, jönnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék.” (Lukács 21,5-6)

Isten drága váltságdíjat adott értünk. Csak e váltságdíj nagyságából tudunk fogalmat alkotni a belőle fakadó áldásokról. Ezen a földön, amelyet Isten Fia könnyeivel és vérével öntözött, kell megteremnünk az Éden drága gyümölcsseit. Az Igében foglalt igazságok dicső és nagy-

szerű voltának Isten népe életében kell megmutatkoznia. Népe által akarja Krisztus kinyilatkoztatni jellemét és országának elveit.

Ezeknek az elveknek meg kell mutatkozniuk a keresztények életében - az egyénben, a családban, az egyházban és az Isten szolgálatára alapított intézményekben -, hogy tanúsítsák, mit lehet tenni a világért. Hirdessék mind az evangélium igazságainak megmentő hatalmát! Mindegyik egy-egy eszköz, amely által Isten meg akarja valósítani szándékát, az ember megmentését.

Amikor a jellemépítést elhanyagolják, amikor a lélek szépsége hiányzik, amikor a kegyesség egyszerű voltát szem elől tévesztik, akkor a hivalkodás szeretete és a kérkedés igényt tart fényűző épületekre, nagyszerű díszítésekre és impozáns szertartásokra. Ezek azonban nem dicsőítik meg Istent. A népszerű vallás, amely ceremóniákból, formaságokból és hivalkodásból áll, nem kedves Istennek.

Isten szemében a gyülekezet nagyon drága. De nem külső szépségéért becsüli, hanem azért az őszinte kegyességéért, mely megkülönbözteti a világtól. Isten a gyülekezetet a Krisztus ismeretében való növekedés és a lelki fejlődés szerint értékeli.

Krisztus nagyon szeretné szőlőskertjében megtalálni a szentség és önzetlenség gyümölcsseit. Keresi benne a szeretetet és jóságot. Semmilyen művészi szépség nem érhet fel azzal a szépséggel, amelynek Krisztus képviselői természetében és jellemében meg kell mutatkoznia. A kegyelem légköre, amelyben a hívők élnek, és a Szentlélek munkája, amelyet értelmükben és szívükben végez, életüket az élet illatává teszi, és Isten megáldhatja munkájukat.

Elmélkedésre és cselekvésre: Lehet egy egyházi közösség a legszegegyebb az országban. Nélkülözheti a látványos pompa minden varázsát, de ha tagjai a Krisztus jellemét tükröző alapelvek szerint élnek, akkor Krisztus örömét érzik, és angyalok is részt vesznek istentiszteleteikben. A dicsőítés és köszönet kedves áldozatként száll fel Istenhez a hálás szívekből. Istennek ma is ez a vágya. A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhoztatásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletüktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok” (Ésa 43 :12). (Krisztus példázata, 203)

— IV. negyedév —

2021. október 2.

1. AZ EGYHÁZ SZEREPE AZ ÁLTALÁNOS VÁLSÁGBAN

„De ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége.” (1Tim 3,15)

Mindazoknak, akik elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, életükkel kell tanúsítaniuk az evangélium igazságát és megmentő hatalmát. Isten nem állít fel olyan követelményt, amelynek teljesítéséhez ne adna erőt. Krisztus erejével Isten minden kívánalmát megvalósíthatjuk. Isten a menny minden értékét fel akarja tární népe által. „Abban dicsőítetik meg az én Atyám - mondja Krisztus -, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim” (Jn 15:8).

És vajon mit adunk mi viszonzásul a nagy Ajándékozónak? Hogyan fogadjuk Isten kívánalmait? Az emberiség tömegei kinek a szolgálatára szentelik életüket? A mammonnak. Gazdagság, rang, a világ gyönyörei - ez a céljuk! Gazdagsághoz rablással jutnak. Nemcsak embertársukat rabolják meg, hanem Istent is. Képességeiket önző énjük kielégítésére használják. Mindazzal, amit megkaparinthatnak, kapzsiságukat és önző élvezetvágyukat szolgálják. A világnak ma épp az a bűne, mint ami romlásba vitte Izraelt. Az emberek hálátlanok Istennel szemben. Az alkalmakat és áldásokat semmibe veszik. Isten ajándékait önzően használják. Ezeket sűríti magába az a bűn, amellyel Izrael Isten haragját vonta magára. E bűnök okozzák ma is a világ romlását. Krisztus, amikor letekintett a kiválasztott városra, nemcsak Jeruzsálemért hullatta könnyeit az Olajfák hegyén. Jeruzsálem sorsában a világ pusztulását látta.

Hol áll vajon a gyülekezet ebben a válságban? Eleget tesznek-e tagjai Isten kívánalmainak? Teljesítik-e megbízatásukat, és bemutatják-e Isten jellemét a világnak? Felhívják-e embertársaik figyelmét az

utolsó intő és egyben kegyelmet hirdető üzenetre? Az emberiség vesztésében van. Tömegek pusztulnak el, és Krisztus állítólagos követői közül nagyon kevesen érznek felelősséget ezekért a lelkekért. A világ sorsa van a mérlegen, de ez még azokat is alig nyugtalanítja, akik hitet tettek e legnagyobb horderejű igazság mellett. Nincs meg bennük az a szeretet, amely Krisztust mennyei hazája elhagyására indította, és arra, hogy az ember természetét magára öltse. Krisztus emberré lett, hogy emberként emberközébe juthasson, és az embert Isten-közébe vonhassa. Isten népére rátelepszik valami bénító kábultság. Ezért nem tudja mi, a kötelessége. Ezért nem érti meg az idők szavát.

Elmélkedésre és cselekvésre: Sok olyan ember neve szerepel az egyház névsorában, aki nincs Krisztus uralma alatt. Krisztus tanítását nem fogadják meg, és munkáját nem végzik. Így az ősellenség befolyása alatt állnak. Mivel semmi olyant nem tesznek, ami kifejezetten jó, ezért felmérhetetlen kárt okoznak. Mivel életük nem az élet illata, ezért halált áraszt. És mi a helyzet veled? (Krisztus példázatai, 201-206)

2021. október 9.

2. ISTEN BENNÜNK LAKOZÓ IGAZSÁGA

„Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége.” (Kol 1,27)

Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjék Isten előtt. Ezt az öltözéket - saját igazságának palástját - helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre. „Azt tanácsolom néked - mondja -, hogy végy tőlem ... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága” (Jel 3 :18). A mennyei szövőszéken szőtt palást egyetlen szálát sem szőtték emberi elgondolás szerint. Krisztus emberi testben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet felkínálja nekünk. „Mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink” (Ésa 64:5). Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn. Isten Fia azonban „azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn.” (1Jn 3 : 5).

Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével; akaratunk beleolvad az Ő akaratába; lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével; gondolatainkat foglyul ejti; és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába. Ezután, ha az Úr reánk tekint,

nem fügefalevél-öltözetünket látja, sem mezítelenségünket, sem bűntől torzult vonásainkat, hanem a maga igaz voltának palástját, amely a Jahve törvénye iránti tökéletes engedelmisség.

A megigazultság azt jelenti, hogy helyesen cselekedni. Isten mindenkit cselekedetei szerint ítél meg. Tetteinkből tűnik ki, hogy milyen a jellemünk. Cselekedeteink mutatják meg, hogy valódi-e a hitünk. Nem elég azt hinnünk, hogy Jézus nem csaló, és hogy a Biblia vallása nem ravaszul kigondolt mese. Van olyan ember is, aki elhiszi ugyan, hogy Jézus neve az egyetlen név, amely által üdvözülhet, de nem fogadja el Jézust hit által személyes Megváltójaként. Nem elég elfogadni az igazságot, mint elméletet. Nem elég hitvallást tenni Krisztusról, és nem elég az, ha nevünk a gyülekezet névsorában szerepel. „Aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nekünk adott.” „Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk” (1 Jn 3:24; 2:3). Ez a megtérés igazi bizonyítéka. Bármit vallunk, nem ér semmit, ha nem teszünk Krisztusról igaz cselekedeteinkkel bizonyosságot.

Elmélkedésre és cselekvésre: Az igazságnak bele kell ágyazódnia szívünkbe, irányítania kell gondolatainkat, és szabályoznia érzéseinket. Egész jellemünkkel Isten parancsait kell visszatükröznünk. Isten szavának minden jótáját és pontocskáját meg kell valósítanunk köznap életünkben. Az isteni természet részesei összhangban élnek az igazság normájával, Isten nagy mércéjével: a szent törvénnyel. Ez az a norma, amellyel Isten az emberek cselekedeteit megméri, és jellemüket az ítéletben fémjelzi. (Krisztus példázatai, 213-215)

2021. október 16.

3. LEGYŐZNI A BŰNT

„Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, akinek nem vala menyegzői ruhája.” (Mát 22,11)

Az ember, aki nem viselt menyegzői ruhát a lakomán, sok mai ember állapotát ábrázolja. Ezek az emberek magukat kereszténynek vallják, igényt tartanak az evangélium nyújtotta áldásokra és kiváltságokra, de nem érzik, hogy jellemüknek át kellene formálódnia. Soha nem éreztek igaz bűnbánatot. Nem látják be, hogy szükségük van

Krisztusra, és hogy hinniük kell benne. Nem győzték le öröklött és szerzett rossz hajlamaikat. Mégis úgy vélik, hogy elég jók, és Krisztus helyett a saját érdemeikben bíznak. Hallgatják az Igét, eljönnek a lakomára, de nem öltötték magukra Krisztus igazságának palástját.

Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, csupán erkölcsös emberek. Nem fogadják el azt az ajándékot, amellyel bemutathatnák és megdicsőíthetnék Krisztust a világ előtt. A Szentlélek munkáját nem ismerik. Nem cselekvői az Igének. Szinte nem is tudják felfogni azokat a mennyei elveket, amelyek megkülönböztetik Krisztus követőit a világ fiaitól. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, már nem képeznek elkülönült és különleges népet. A határvonal elmosódott. Követik a világot, a világ életmódját, szokásait, önzését. Az egyház a törvényszegésben átpártolt a világhoz. Pedig a világnak kellene követnie az egyházat a törvény iránti engedelmességben. Az egyház napról napra formálódik a világ képmására.

Ezek az állítólagos krisztuskövetők azt remélik, hogy Krisztus halála által üdvözülnek, de nem hajlandók önfeláldozó életet élni. Magasztalják az ingyen kegyelem gazdag ajándékait, és megkísérelnek a megigazultság látszata mögé bújni, remélve, hogy elrejtetik jellemük fogyatékosságait. Ennek a törekvésüknek azonban semmi hasznát nem látják az ítélet napján. Krisztus igazsága nem fedez be egyetlen melengetett bűnt sem. Az ember a szívében is megronthatja a törvényt. Ha nem követ el látható bűnt, a világ előtt nagyon becsületes lehet. De Isten törvénye feltárja a szív titkait is. Isten minden cselekedetet a mögötte húzódo indítékok alapján ítél meg. Az ítélet csak azokat a tetteket hagyja jóvá, amelyek összhangban vannak Isten törvényének elveivel.

Elmélkedésre és cselekvésre: Az Isten szeretet, és erről a szeretetről a Krisztus által nyújtott ajándékban tett bizonyosságot. Amikor „egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3 : 16.), semmit nem tartott vissza azoktól, akiket megvásárolt. Az egész mennyet nekünk adta, ahonnan erőt és ellenálló-képességet meríthetünk, hogy nagy ellenségünk le ne győzzön bennünket. De Istent a szeretet nem készíti a bűn elnézésére. Nem nézte el Sátán bűnét. Nem nézte el Ádámét, sem Káinét. Nem fogja elnézni senki ember fiáét. Nem nézi el a mi bűneinket, és nem fog szemet hunyni a mi jellemünk fogyatékoságai felett sem. Elvárja, hogy az Ő nevében győzzünk. (Krisztus példázata, 215-216)

4. A VÉG NAGYON KÖZEL VAN

„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.” (1Pét 4,7)

Korunkban a Krisztus nevét viselő egyházak nagyon kiváltságos helyzetben vannak. Az Úr egyre növekvő fényvel nyilatkoztatja ki önmagát nekünk. Sokkal előnyösebb a helyzetünk, mint Isten hajdani népéé volt. Nemcsak abban a fényben járhatunk, amelyet Isten Izraelre sugározott, jóllehet már az is nagy világosság volt, hanem még többet tudhatunk a Krisztus által nyújtott csodálatos megváltásról. Ami a zsidóknak előkép és szimbólum volt, az nekünk valóság. Ők az Ószövetség történelmét ismerték csak, mi az Őt és az Újat is. Annak a Megváltónak az ígérete a mienk, aki eljött; a keresztre feszített Megváltó ígérete, aki feltámadt, és József széthasadt sírja felett hirdette: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Krisztusnak és szeretetének megismerése által Isten országa közénk jött. Krisztusról tanulunk prédikációk útján, és róla halunk lelki énekekben. Gazdagon megrakott lelki asztal tárul elénk. A végtelen áron megvásárolt menyegzői ruhát Isten mindenkinek ingyen kínálja. Isten követői hirdetik Krisztus igazságosságát, a hit általi megigazulást, Isten Igéjének végtelenül dicső és becses ígéreteit. Beszélnek a Szentlélek vigasztalásáról is. Elmondják, hogy Krisztus szabad utat nyitott nekünk az Atyához, és hogy bízhatunk az örök élet ígéretében, amely Isten országában valóra válik. Mit tehetne még Isten értünk, amit a nagy vacsora, a mennyei lakoma ne rejtene magában?!

A szolgáló angyalok ezt mondják a mennyben: a ránk bízott munkát elvégeztük. Visszaszorítottuk a gonosz angyalok seregét. Fényt és világosságot hintettünk az emberek lelkébe. Emlékezetükbe idéztük Isten szeretetét, amelyet Jézusban mutatott meg. Krisztus keresztségére irányítottuk figyelmüket. Felfogták, hogy Krisztusnak a bűn miatt kellett kereszthalált szenvednie, és mélyen megrendültek. Felismerték, hogy milyen lépések vezetnek a megtéréshez. Megéreztek az evangélium hatalmát. Isten szeretetének melege meglágyította szívüket. Meglátták Krisztus jellemének szépségét. Sok embernél azonban mindez hasztalan volt, mert nem akarnak szokásaikkal felhagyni, és jellemükön változtatni. Nem akarják levenni földi öltözetüket, hogy Isten rá-

juk adhassa a mennyei palástot. A kapzsiság foglyai. Jobban szeretik a világ barátságát, mint Istenüket.

A végső döntés napja ünnepélyes nap lesz. Az örökkévalóság határán szomorú lesz a visszaemlékezés. Az élet a maga valóságában mutatkozik meg az emberek előtt. A világ örömei, gazdagsága, megbecsülése nem tűnik már olyan fontosnak. Felismerik, hogy az igaz életnek, amelyet megvetettek, van csak értéke. Látni fogják, hogy jellemüket Sátán csaló varázsa alakította. Öltözetük, amelyet maguk választottak, azt jelzi, hogy az első nagy hitehagyóhoz ragaszkodtak. Látni fogják döntésük következményeit, és megtudják, mit jelent az Isten parancsolatainak áthágása. Nem lesz több kegyelemidő, amelyben felkészülhetnének az örökkévalóságra.

Elmélkedésre és cselekvésre: Nem lesz több kegyelemidő, amelyben felkészülhetnének az örökkévalóságra. Ebben az életben kell magunkra öltetni Krisztus igazságosságának palástját. Csak most van lehetőségünk arra, hogy jellemünket formáljuk a mennyei otthon számára, amelyet Krisztus készített parancsolatai engedelmes követőinek. A kegyelemidő hamar lejár. A vég közel. (Krisztus példázata, 216-218)

2021. október 30.

5. TUDOD-E HOL A MUNKAHELYED?

„Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, eléhívatá az ő szolgálóit, és amije volt, átadá nékik.” (Mát 25,14)

A messze útra induló ember Krisztust ábrázolja, aki nem sokkal e példázat elmondása után a mennybe távozott a földről. A példázatban szereplő szolgálók Krisztus követőit jelképezik. Mi nem a magunké vagyunk. Isten „áron” vásárolt meg minket: „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon ... hanem drága véren, ... a Krisztusén”, „hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott” (1 Kor 6: 20; 1 Pt 1:119; 2 Kor 5:15).

A menny mindenkit megvásárolt ezen a végtelen áron. Isten a menny tárházának minden kincsét a földre árasztotta. Krisztus odaáldozásával az egész mennyet nekünk adta, és megvásárolta rajta az ember akaratát, érzéseit, értelmét, lelkét. Hívők és nem hívők mind egyaránt az Úr tulajdonai. Isten mindenkit arra szólít, hogy szolgáljon

neki. Az ítélet napján mindenkinek számot kell adnia arról, hogy mi-ként tett eleget ennek a felszólításnak.

Isten kívánságait azonban nem mindenki veszi figyelembe. A példázat azokat szerepelteti Krisztus szolgálóiként, akik vállalkoztak erre a szolgálatra.

Krisztus szolgálatra váltotta meg követőit. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi célja a szolgálat. Krisztus maga is szolgált, és minden követőjét a szolgálat törvénye alá rendelte - az Isten és a felebarát szolgálatának törvénye alá. Krisztus ezzel minden addiginál magasabb fogalmat adott a világnak az életről. A mások szolgálatára szentelt élettal az ember közösségbe jut Krisztussal. A szolgálat törvénye kapcsolcsává lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival.

Elmélkedésre és cselekvésre: Krisztus rábízta szolgálóira azt, „amije” van, hogy szolgálatában hasznosítsák. Megszabja „kinek-kinek a maga dolgát” (Mk 13 : 34). A menny örökérvényű tervében mindenkinek megvan a helye. Mindenkinek együtt kell működnie Krisztussal lelkek megmentésén. Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk. (Krisztus példázata, 221-222)

2021. november 6.

6. HASZNÁLD AZ AJÁNDÉKOT

„És ada az egyiknek öt talentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra kele.” (Mát 25,15)

Isten „kinek-kinek az ő erejéhez képest” adott. Nem következetlenül osztogatja a talentumokat. Aki képes öt talentumot felhasználni, ötöt kap. Aki csak kettőt tud kamatoztatni, kettőt kap. Aki pedig csupán egyet tud bölcsen hasznosítani, csak egyet kap. Senki se síránkozzék azért, mert nem kapott nagyobb ajándékokat. Krisztus, aki minden embernek osztott, minden megbízatás teljesítésével egyformán megdicsőül: akár nagy az ajándék, akár kicsi. Annak, aki öt talentumot kapott, ötöt kell kamatoztatnia; aki pedig csak egyet, annak

csak egyet kell hasznosítania. Mindenkinek a szerint kell visszaadnia, „amije kinek-kinek van, és nem a szerint, amije nincs” (2 Kor 8:12).

Talentumainkat, bármilyen keveset kaptunk, fel kell használjunk. Nem az a legégetőbb kérdés, hogy mennyit kaptunk, hanem hogy mit csinálunk azzal, amit kaptunk. Képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talentumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk megvalósásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk, mint a Mester munkásainak, lehetőségünk van. Minden képességünket a legmagasabb szintre kell tökéletesítenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehesük.

Isten csak azokat fogadja el, akik magasra tűzik a célt. Mindenkit arra kötelez, hogy tegye meg a tőle telhetőt. Mindenkitől erkölcsi tökéletességet kíván. Ne szállítsuk le az igaz élet normáját! Ne próbáljuk a mércét öröklött vagy szerzett rossz hajlamainkhoz igazítani! Értsük meg, hogy a jellem tökéletlensége bűn! Isten minden szép és tökéletes jellemvonást harmonikusan és hiánytalanul önmagában hordoz, és mindazokat, akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, felruhazza ugyanezekkel a kiváltságokkal - a saját jellemvonásaival.

Elmélkedésre és cselekvésre: Mindazoknak, akik Isten munkatársai akarnak lenni, igyekezniük kell minden fizikai és szellemi képességüket tökéletesíteni. Az igazi nevelés a fizikai, a szellemi és az erkölcsi képességek felkészítése minden feladat teljesítésére; a test, az értelem és a lélek képzése Isten szolgálatára. Ez az a nevelés, amely az örök életre szól. (Krisztus példázata, 225-226)

2021. november 13.

7. LEGFONTOSABB A JELLEM!

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5,22-23)

Isten ad szellemi és lelki képességeket; a jellemet pedig mi alakítjuk önünkkel folytatott kemény, szívós küzdelem árán. Harcot harc után kell vívnunk öröklött hajlamainkkal. Szigorúan kell magunkat bírálnunk, és minden egyes kedvezőtlen jellemvonásunktól meg kell szabadulnunk.

Senki se mondja, hogy nem tudja jellemhibáit orvosolni! Ha erre a megállapításra jutsz, biztosan elveszítet az örök életet. Az lehetetlen, amit nem akarsz. Ha nem akarsz, akkor nem is tudsz győzni. Az igazi nehézség megszenvedetlen, bűnnel fertőzött szívünkben rejlik, és abban, hogy nem akarjuk magunkat Isten irányítása alá rendelni. Sokan, akik Istentől kapott képességeikkel nagyszerű munkát végezhetnének, nagyon keveset tesznek, mert kevésre vállalkoznak. Ezek élnek úgy életüket, mintha nem volna semmi határozott cél, amelyért érdemes volna élni; sem norma, amelyet el kellene érni. Ezek az emberek cselekedeteikhez mértén kapják a jutalmat.

Ne felejtse el, hogy magasabb szintet nem érsz el annál, mint amit magad elé tűzöl. Ezért tűzd magasra a célt, és lépésről lépésre, még önmegtágadás, áldozat és keserves erőfeszítés árán is juss el a fejlődés létráján a legfelső fokra! Ne engedd, hogy bármi is utadba álljon! A sors egyetlen ember köré sem szőtt olyan vastag hálót, amelyet tehetetlenül és bizonytalanul el kellene túrnie. A mostoha körülmények váltsák ki belőled azt a szilárd elhatározást, hogy leküzdöd a nehézségeket! Egyetlen akadály ledöntése képességet és bátorságot ad újabb akadályok ledöntésére. Céltudatosan menj előre a helyes irányba, és a körülmények segíteni fognak, nem gátolni!

Elmélkedésre és cselekvésre: Ne okozd csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneid! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Ezt ne felejtse el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz - Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva - a kudarcból győzelmet kovácsolni. A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból elvithetünk az elkövetkezendőbe. (Krisztus példázata, 224-226)

2021. november 20.

8. ÉRTELMI KÉPESSÉGEK

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm 12,2)

Isten azt kívánja, hogy fejlesszük értelmi képességeinket. Azt akarja, hogy szolgálói értelmesebbek legyenek és tisztábban lássanak,

mint a világ fiai. Elégedetlenül nézi a közömbös, lusta hívőt, aki nem törekszik arra, hogy gyümölcsöző és tájékozott munkása legyen. Az Úr arra szólít, hogy szeressük teljes szívünkéből, teljes lelkünkéből, teljes erőnkéből és teljes elménkéből. Kötelességünk, hogy értelmi képességeinket a lehető legmagasabb szintre fejlesszük, mert csak így tudjuk teljes elménkkal megismerni és szeretni Teremtőnket.

Isten azt kívánja, hogy fejlesszük értelmi képességeinket. Azt akarja, hogy szolgálói értelmesebbek legyenek és tisztábban lássanak, mint a világ fiai. Elégedetlenül nézi a közömbös, lusta hívőt, aki nem törekszik arra, hogy gyümölcsöző és tájékozott munkása legyen. Az Úr arra szólít, hogy szeressük teljes szívünkéből, teljes lelkünkéből, teljes erőnkéből és teljes elménkéből. Kötelességünk, hogy értelmi képességeinket a lehető legmagasabb szintre fejlesszük, mert csak így tudjuk teljes elménkkal megismerni és szeretni Teremtőnket. Az Úr azt akarja, hogy megtanuljunk mindazt, amire lehetőségünk van, azzal a céllal, hogy ismeretünket másoknak is átadjuk. Senki sem tudhatja, hogy hol és miként kell majd szolgálnia Isten ügyét, és hirdetnie üzenetét. Csak mennyei Atyánk látja egyedül, hogy mivé tudja formálni az embert. Olyan lehetőségek állnak előttünk, amelyeket erőtlen hitünkkel nem látunk meg. Olyan képzeteknek kell lennünk, hogy ha szükséges, az Ige igazságait a legnagyobb földi méltóságok előtt is Isten nevét megdicsőítve képviselhessek. Egyetlen olyan lehetőséget se szalasszunk el, amikor értelmünket alkalmasabbá tehetjük Isten szolgálatára.

Az ifjúság, amelynek szüksége van műveltségre, lásson munkához azzal az elhatározással, hogy ezt a műveltséget meg is szerzi. Ne várj a kedvező alkalomra! Keresd az alkalmat, és ragadj meg minden kínálkozó lehetőséget! A legkisebbet is. Légy takarékos! Ne adj pénzt vágyaid kielégítésére és szórakozásra! Akarj olyan hasznos és eredményes ember lenni, amilyennek Isten szeretne látni! Bármit csinálsz, végezz alapos és lelkiismeretes munkát! Minden elérhető eszközzel csiszold értelmi képességeidet! A könyvből való tanulást párosítsd hasznos kétkezi munkával! Kitartó igyekezettel, éberséggel, imával szerezd meg azt a bölcsességet, amely „felülről való”! Így szerezhetsz sokrétű műveltséget. Így nemesedik jelleted, és így teszel szert olyan befolyásra, amellyel másokat is a becsületesség és szentség útján tudsz vezetni.

Elmélkedésre és cselekvésre: Akik azért szomjaznak tudásra, hogy embertársaiknak áldást jelenthessenek, ők maguk is áldást kapnak Is-

tentől. Az Ige tanulmányozása értelmi képességeiket komoly munkára serkenti. Képességeik fejlődnek, és eredményeket érnek el. Önfegyelmet kell gyakorolniuk mindazoknak, akik Isten munkásai akarnak lenni. Önfegyellemmel többet lehet elérni, mint ékesszólással vagy akár a legragyogóbb képességekkel. Egy közepszerű ember, ha fegyelmezett, több és jobb munkára képes, mint a nagy műveltségű, jó képességű, de az önuralmat nem ismerő ember. (Krisztus példázatai, 228-230)

2021. november 28.

9. VÁLOGASD MEG A SZAVAJDAT

„... csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatónak.” (Eféz 4,29b)

A beszéd olyan talentum, amelyet nagy igyekezettel kell csiszolni. Isten ajándékai közül egyikkel sem lehet nagyobb áldást árasztani, mint beszédünkkel. A beszéd a bizonyítás és meggyőzés eszköze. Beszéddel mondunk imát, dicsőítjük Istent, és hirdetjük másoknak a Megváltó szeretetét. Milyen fontos tehát ezt a képességünket olyan szintre fejlesztenünk, hogy nagyon sok áldást árasztassunk vele!

Ez különösen azoknak szól, akiknek a nyilvánosság előtt kell szolgálatot teljesíteniük. Gondoljon minden lelkész és minden tanító arra, hogy az embereknek örök érdekeiket érintő üzenetet tolmácsol. A halott igazság megítéli őket a végső leszámolás napján. Egyeseknél az üzenet tolmácsolója magatartásán múlik, hogy hallgatói elfogadják-e az üzenetet vagy nem. Hirdessük ezért úgy az Igét, hogy hasson az emberek értelmére és szívére! Mondjuk lassan, érthetően és ünnepélyesen, de ugyanakkor a fontosságát megillető határozottsággal!

A beszéd művelése és helyes használata a lelki munka minden ágát érinti. A beszédnek szerepe van a családi életben és minden emberi kapcsolatunkban. Szokjuk meg, hogy kellemes hangon, jó stílusban, kedves és udvarias szavakkal beszéljünk. A szívélyes, barátságos szavakat úgy szívja magába a lélek, mint a föld a harmatot és a csendes esőt. A Szentírás azt mondja, hogy Krisztus ajkán „kedvesség ömledéz”, hogy tudja „erősíteni a megfáradtat beszéddel” (Zsolt 45 : 3; Ésa 50 : 4). Az Úr arra szólít, hogy „a ti beszédek mindenkor kellemetes legyen”, „hogy áldásos legyen a hallgatónak” (Kol 4:6; Ef 4: 29).

Gondoljunk meg minden szót, amikor dorgálunk, és amikor másokat meg akarunk jobbítani, mert beszédünk vagy az élet illatát hozza, vagy a halálét. Sokan keményen, szigorúan dorgálnak és tanácsolnak. A sebzett lélek gyógyítására alkalmatlan szavakat használnak. Meggondolatlan kifejezésekkel felbosszantják a tévelygőt, és sok esetben ellenállást váltanak ki belőle. Azoknak, akik az igazság alapelveit hirdetik, át kell itatódniuk a szeretet mennyei olajával. Dorgálni minden körülmények között szeretettel kell, és akkor szavaink reformálnak, nem pedig ingerelnek. Szentlelke által Krisztus hatékonnyá teszi szavainkat. Ez az Ő munkája.

Elmélkedésre és cselekvésre: Egyetlen szót se ejtsünk ki meggondolatlanul! Semmilyen rosszhiszemű beszéd, könnyelmű megjegyzés, zsörtölődő panaszkodás vagy szentségtelen indítvány ne hagyja el Krisztus követőjének ajkát! Pál apostol a Szentlélek sugallatára ezt mondja: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék” (Ef 4:29). Rothadt beszéden nemcsak csúnya szavakat kell érteni, hanem minden olyan kifejezést, amely ellentétben áll a tiszta és szeplőtlen vallás szent elveivel. Minden durva példálózás és gonosz célozgatás: rothadt beszéd. Ha sürgősen nem vesszük fel a harcot ellene, súlyos bűnbe sodor. (Krisztus példázatai, 230-232)

2021. december 4.

10. A SZÜLŐK PÉLDÁJA A BESZÉDBEN

*„Mint az arany alma ezüst tányéron: olyan a helyén mondott ige!”
(Péld 25,11)*

Minden családnak és minden kereszténynek kötelessége, hogy gátat vessen a romlott beszédnek. Ha jelenlétünkben haszontalan beszélgetés indul meg, váltsunk témát, ha lehet. A kegyelmes Isten segítségével ejtsünk el csendesen egy-egy olyan megjegyzést, vagy kezdjünk olyan témát, amely hasznos mederbe terelheti a beszélgetést.

A szülők feladata, hogy gyermekeiket rászoktassák a helyes beszédre. A megfelelő beszédstílus ápolására a családi élet a legjobb iskola. A gyermekeket már egész zsenge korukban meg kell tanítani, hogy tisztelettel és szeretettel beszéljenek szüleikkel és egymással. Meg kell tanítani őket arra, hogy csak kedves, igaz és illendő szavak hagyják

el ajkukat. A szülők maguk is naponta tanuljanak Krisztus iskolájában, és akkor elvekkkel és példamutatással taníthatják gyermekeiket az „egészséges, feddhetetlen beszéd”-re (Tit 2:8). Ez a szülők egyik legnagyobb és legfontosabb feladata.

Nekünk, mint Krisztus követőinek, úgy kell beszélnünk, hogy szavainkkal segítsük és bátorítsuk egymást a keresztényi életben. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk értékes fejezeteiről. Beszélnünk kellene Isten irgalmáról és oltalmáról, a Megváltó határtalan szeretetéről. Szavainknak a dicsőítés és hálaadás szavainak kellene lenniük. Ha gondolatvilágunk és szívünk megtelik Isten szeretetével, ez társalgásunkban is kifejezésre jut. Arról nem nehéz beszélni, ami lelkünkben él. Emelkedett gondolataink, nemes törekvéseink, az igazságról kapott világos meglátásaink, önzetlen elhatározásaink, a kegyesség és szentség utáni sóvárgásunk olyan szavakban jut kifejezésre, amelyek szívünk kincseiről árulkodnak. Ha szavainkból Krisztus tűnik elő, akkor erő árad belőlük a lelkek megmentésére.

Elmélkedésre és cselekvésre: Ezt kell nekünk is tennünk. Bárhol vagyunk, keressük az alkalmat, hogy a Megváltóról beszélhessünk! Ha Krisztus példáját követjük, és jót cselekszünk, szívek nyílnak meg előttünk, mint egykor a Megváltó előtt. Ne ridegen, hanem szeretetből fakadó tapintattal beszéljünk nekik róla, aki „tízezer közül is kitetszik”, és aki „mindenestől fogva kívánatos” (Énekek 5 : 10., 16.). Ez a beszéd talentumának felhasználására kínálgató legmagasztosabb munka. Ezt a képességet azért kaptuk, hogy bemutassuk Krisztust, a bűnbocsátó Megváltót. (Krisztus példázatai, 230-231)

2021. december 11.

11. A BEFOLYÁS

„Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” (Róma 12,21)

Krisztus életének egyre szélesedő, a végtelenséget is átfogó befolyása volt, amely összekapcsolta Istennel és az egész emberi családdal. Krisztus által Isten olyan befolyás gyakorlására tette képessé az embert, amely miatt lehetetlen, hogy csak önmagának éljen. Kölcsönös kötelességekkel kötődünk embertársainkhoz, akik mind Isten teremtésének, a nagy egésznek egy-egy darabjai. Senki sem függetlenítheti

magát embertársaitól, mert minden ember sorsa kihat másokra. Isten lelkünkbe akarja vésni, hogy mások jóléte tőlünk is függ, és hogy elő kell segítenünk boldogságukat.

Minden embert a reá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A bennünket körülvevő légkör - tudatosan vagy öntudatlanul kihat minden emberre, akivel érintkezünk.

Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit - jókat vagy rosszakat - senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudunkon kívül ezrek meríthetnek áldást befolyásunkból.

A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyítétevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együtt működünk vele lelkek megmentésében; és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed befolyásunk, annál több jót tehetünk. Ha azok, akik magukat Isten szolgáinak mondják, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.

De soha ne felejtsük el, hogy rosszra is lehet befolyásolni! Rettenetes dolog elveszteni saját lelkünket, de még rettenetesebb mások lelki halálát okozni. Félelmes gondolat, hogy befolyásunk talán a halál illata. De ez lehetséges. Sokan, akik azt állítják, hogy Krisztussal gyűjtenek, valójában elűznek tőle másokat. Ezért olyan erőtlen az egyház. Sokan gátlástalanul kritizálnak és vádaskodnak. Gyanakvásuk, féltékenységük és elégedetlenségük kifejezésével Sátán szolgálatába szegődnek. Mielőtt ráeszmélnének arra, hogy mit csinálnak, az ellenség már meg

is valósította célját általuk. Másokban is elhintették a bűn magvát, rávetették lelkükre árnyát, és Sátán nyilai célba találtak. A bizalmatlanság, hitetlenség és istentagadás szelleme elhatalmasodik olyanokban is, akik különben talán elfogadták volna Krisztust. Eközben Sátán munkásai önelégülten nézik azokat, akiket kételkedésbe kergettek, és akik most már érzéketlenek a feddével és kérleléssel szemben. Azzal áztatják magukat, hogy e kételkedőkhöz képest ők erkölcsös és igaz emberek. Nem veszik észre, hogy saját zabolátlan nyelvük és lázadó szívük miatt futottak embertársaik lelkileg zátonyra. E megkísértett emberek az ő befolyásukra buktak el.

Elmélkedésre és cselekvésre: Csak Isten kegyelméből tudjuk helyesen használni ezt a képességünket. Semmi olyan nincs bennünk a saját erőnkéből, amivel a jóra tudnánk befolyásolni másokat. Ha felismerjük tehetetlenségünket, és azt, hogy szükségünk van Isten erejére, akkor nem bízunk önmagunkban. Nem tudjuk, hogy mi fordul meg egy napon, egy órán vagy egy pillanaton. Egy napot se kezdünk el anélkül, hogy terveinket mennyei Atyánkra ne bízánk! Isten megbízta angyalait, hogy vigyázzanak reánk. Ha magunkat oltalmuk alá helyezzük, a veszély idején jobb kezünk felől állnak. Ha akaratlanul rossz befolyást árasztanánk, mellénk állnak, és jóra biztatnak. Megválasztják szavainkat, és befolyásolják tetteinket. Így befolyásunk, ha csendes és öntudatlan is, hatalmas erővel vonz másokat Krisztushoz és a mennyei világhoz. (Krisztus példázatai, 231-233)

2021. december 18.

12. AZ IDŐ

„*Aron is megvegyétek az alkalmatosságot...*” (Ééz 5,16)

Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel.

Az ember alig hogy megszületik, máris elkezdődik haldoklása. És ha a világ nem szerez igazi fogalmat az örök életről, minden munkája semmivé válik. Az az ember alkalmas Isten országára és a halhatatlan életre, aki megbecsüli az időt és munkára használja. Ennek az embernek érdemes volt megszületnie.

Az elfecsérelt időt soha nem lehet bepótolni. Egyetlen pillanatot sem tudunk visszahozni. Csak úgy tehetjük jóvá azt, amit elmulasztottunk, ha ezentúl minden erőnkkel együttműködünk Istennel dicső tervében, a megváltási tervben. Ha ezt tesszük, jellemünk átformálódik. Isten fiai, a királyi család tagjai, a menny Királyának gyermekei leszünk. Alkalmassá válunk az angyalok társaságára.

Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökérvényű áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el. Az Úr mégis arra szólít, hogy az élet mulandó dolgaiban is szolgáljunk neki. A földi munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzátartozik az igaz valláshoz, mint az imádság. A Biblia nem hagyja jóvá a tétlenséget. A világunkat sújtó legnagyobb átok a semmittevés. Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás.

Elmélkedésre és cselekvésre: Időnk kihasználásának függvényében érünk el eredményeket az ismeretszerzésben és értelmi képességeink fejlesztésében. Az értelem csiszolásának nem akadálya a szegénység, az alacsony származás, sem a kedvezőtlen környezet. Csak nagyon meg kell becsülni a perceket. Használjuk ki a perceket: itt is néhányat, meg ott is, amelyeket hiábavaló beszélgetésre fecsérelnénk; a reggeli órákat, amelyeket oly sokszor elvesztegetünk az ágyban; a villamoson, vonaton, vagy az állomáson várakozással töltött időt; a perceket, amíg az étkezésre várunk, vagy azokra, akik elkésnek a megbeszélt találkozóról! Ha ilyenkor kéznél volna egy könyv, és ezeket az időtöredékeket tanulásra, olvasásra vagy elmélkedésre használnánk, mennyi mindent tudnánk véghez vinni! Céltudatossággal, szívós szorgalommal, jó időbeosztással olyan tudásra és fegyelmezett gondolkodásra tehetünk szert, amellyel szinte bármilyen befolyásos állásban és hasznos munkaterületen megálljuk helyünket. (Krisztus példázata, 233-236)

2021. december 25.

13. TALÁLKOZÁS A VÖLEGÉNNYEL

„Késvén pedig a völegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.” (Mát 25,5)

Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet

kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugározunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

A Völegényre várakozók hirdessék az embereknek: „Ímhol Istenetek!” Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének - a szeretetnek - megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük! A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtet, és vigasztalják a gyászolót. Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékelése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztá prédikálással. Adjunk ételt az éhezőknek, ruhát a mezíteleneknek, és otthont a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszorítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a betegeket, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.

Elmélkedésre és cselekvésre: Sok ember már nem tud reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balsam Gileádban, és Orvos is! (Krisztus példázata, 285-286)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Želimir Stanić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020

Istentiszteleti használatra